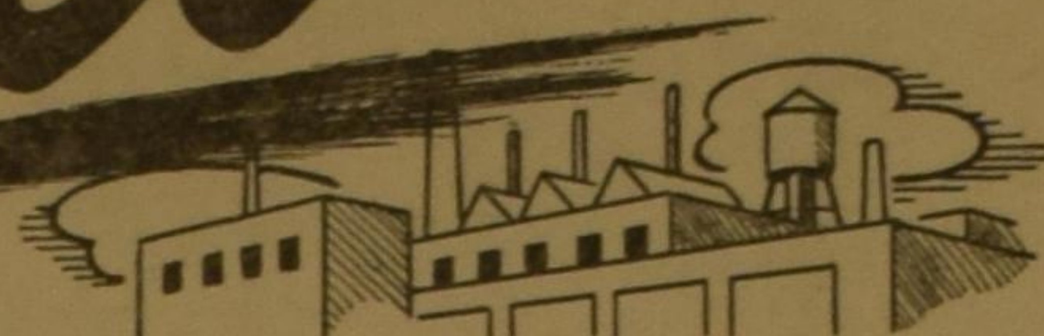
CALVINIST-

Contact

LEADING HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE IN CANADA

3rd Year of Pub. CHATHAM, ONTARIO, DECEMBER 3, 1951 NO. 29

Deze foto van de National Film Board werd genomen in de buurt van Coaldale in Alberta. Zoals de naam van die stad al aangeeft wordt in deze streek steenkool gedolven. De mijnwerkers, waarvan men de huisjes op de voorgrond ziet, genieten dageijks het voordeel van het schitterende uitzicht op de bergen. Deze bergen bij Coaldale, die een onderdeel zijn van de Rocky Mountains, heten de "Crows Nest Mountains", ofwel de Kraaiennest-bergen.

FOR BOYS AND GIRLS

Mother

Ronnie and Johnnie are brothers. Ronnie is fourteen years old and Johnnie is eleven. They are great pals and love each other dearly. But even so, troubles arise sometimes. This evening we are going to watch them play a game of checkers.

Both boys are very good at the game. But after a while Johnnie sees that he is going to lose. And losing is so hard for him.

"Ronnie, you didn't play fair" says Johnnie". "I know you didn't".

"Yes I did" says Ronnie.

So they continue playing again for a little while.

Again Johnnie speaks, a little louder than before. "I don't believe you are playing fair. I'm going to quit playing".

"But Johnnie, I did play fair. Why are you always that way just as soon as you lose a bit? Do you want me to give you the game?"

Johnnie will not listen to reason. He walks away, and refuses to play anymore that evening. So the evening is spoiled for them.

In playing games of skill we know before we begin that all cannot win. Of course winning the game is what each one likes, but that is not what the game is meant for.

Good games are a contest in which each does his best and the real fun of the game should be in the playing; not in the winning.

Boys are not the only ones that play this way. Sometime ago I saw two little girls playing together. It was the simple game of tag. So let us look at them for a moment.

Evelyn was "it". She had to catch Mary which she soon did. But Mary did not like to be "it", so she said, "I don't want to play anymore".

This happened so often that Evelyn was tired of it. So she said "I don't like to play games with you, Mary. You always quit as soon as it's your turn to be it".

Boys and girls, how do you play? Just remember that we play first of all for the fun. Play with all your might. Do your best. Try your skill. But only one can win. If you do win, do not gloat over it. And if you lose, do it cheerfully.

FROM MY CHUM MAGAZINE

"Joe Grabbitall must be worth a lot of money". said Skimp one day as he came over for a visit.

"To whom is he worth a lot of money," Farmer Frank asked him. "Has he helped tre poor?"

"No, not that," said Skimp.

"Then he is not worth a lot of money to them," said Farmer Frank.

"Has he helped crippled and sick folks?"

"No. not that I know," said Skimp.

"Then he is not worth a lot of money to them" said Farmer Frank. "Has he helped the church much?"

"No, only a little," said Skimp.

"Then neither is he worth money to the Kingdom of God. To whom is he worth a lot of money?"

"Well, to himself, I suppose," said Skimp.

"But he doesn't use his money for himself. He is living like a poor man, that he might die rich. He really isn't worth a lot of money to himself, is he?"

"Not in that way," said Skimp.

"No, he isn't. He isn't really worth any money. He has much money, but he isn't worth it," said Farmer Frank.

Bij de foto hiernaast:

Van 3-5 October j.l. vergaderde Classis Pacific. Dit was de laatste vergadering voordat 15 gemeenten de classis verlieten om een nieuwe Classis, Classis Alberta, te vormen. Deze foto toont de deelnemers aan de laatste vergadering van Classis Pacific voor de scheiding.

(Courtesy Lynden Tribune)

CALVINIST-*Contact*

Holland-Canadian Magazine in Canada.

Published every 1st and 15th of the month. Published under auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada.

Managing Editor: **John Vander Vliet,** 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Contents: All matters for publication (except advertising) should be sent to the office of the Managing Editor.

Business Manager: **John Vellinga**, Box 234, Chatham, Ont.

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Business Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subscriptions $3.— a year in advance.

Printers: **The Mercury Press**, Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

Sociale bescherming voor landarbeiders

In Ottawa is dezer dagen een conferentie gehouden waaraan landbouwdeskundigen in landelijk en provinciaal verband deelnamen en waarin gehandeld werd over sociale voorzieningen voor farm-werkers.

Aan de conferentie werd medegedeeld, dat de Canadese landbouw spoedig maatregelen zal moeten nemen om aan landarbeiders sociale zekerheid te verschaffen. Bovendien zullen de lonen en werkuren van landarbeiders vastgesteld worden, waarbij de thans geldende lonen verhoogd zullen worden.

DE PROVINCIALE JAARGADERING

Christian Reformed Immigratieverenigingen in Ontario

wordt gehouden op Woensdag 12 December 1951 in de bijgebouwen van Christian Reformed Church te Hamilton, Ontario.

Alle afdelingen worden verzocht twee afgevaardigden te zenden.
Belangrijke zaken zullen ter tafel worden gebracht! Aanvang 10 uur a.m.

Editorial

door John Vander Vliet

„De Volendam"

ALS de vele geruchten aangaande deze „oude getrouwe" waarheid bevatten heeft de onder ons zo wel bekende twee-pijper de „Volendam" haar laatste lading immigranten in November in Halifax aan wal gezet. Sommigen beweren, dat zij verkocht zal worden aan Griekenland, anderen zeggen met zekerheid dat haar boeg niet veel langer de wateren zal klieven en dat zij vallen zal onder de medogenloze handen der slopers.

Hoe dit ook zij, de „Volendam" van de Holland-Amerika-lijn zal door velen tot in geslachten genoemd worden als de boot waarop zij de reis ondernamen naar het nieuwe Vaderland. Men moge dan aan de zeereis de onaangename ervaring van zeeziekte verbinden met al de daarbijbehorende bezwaren in overbevolkte ruimen, men mag dan met weemoed denken aan de gewaarwording van het verdwijnende Nederland zoals men dat alleen ziet van het dek van een wegvarende boot, toch zal in veler herinnering ook vast blijven liggen de houding van de vlotte en vriendelijke bemanning, de goede maaltijden, de tocht over de St. Lawrence, de avondwijdingen en het gezellige onderlinge verkeer gedurende de oceaanreis.

De „Volendam" en haar bemanning waren goede bekenden in de haven van Halifax en Quebec. Menigeen heeft een lange reis gemaakt om tegenwoordig te kunnen zijn bij de haven als zij rustig uit de wazige verte kwam aanstomen met de kostbare last, met drommen van mensen op de dicht bezette dekken, een stukje Nederland in een vreemde haven. En menigeen ook al was hij reeds jarenlang burger van Canada, heeft toch nog wel iets gevoeld van de glorie van Hollands vlag. „Als men haar in vreemde baaien, mijlen ver van eigen strand, zwierig van de mast ziet waaien, als een groet van 't Vaderland, voel je een vreemd verheugenis". Deze vlag heeft de „Volendam" met ere gevoerd.

Groei

DE jaarvergadering in Winnipeg van het Immigratie Comite stond in het teken van vooruitgang. De fieldmen die met het Comite samen kwamen gewaagden met dankbaarheid van de goede voortgang van het werk, dat 5 jaar geleden begon. Vooral het jaar 1951 was rijk aan zegeningen. Plaatsen, die vroeger onder ons niet genoemd werden, beginnen nu een bekende klank te krijgen. In oorden, waar voorheen geen Nederlanders woonden, treft men nu een Hollandse kerk aan. En spoedig zal het zo zijn dat men in Canada „van zee tot aan de zee" Nederlandse namen zal vinden in de bevolkingsregisters en telefoon-gidsen, die wijzen op de toenemende aanwas van ons ras in dit land en van hun positie, die zij in de handelswereld en op allerlei ander terrein gaan innemen. Zowel Prince Edward Island als Vancouver Island kwamen in de bespreking van Winnipeg voor.

Ook dit jaar had Ontario weer het voorrecht de meeste immigranten te ontvangen: meer dan de helft van het totaal. De geografische ligging en daarmee in verband het klimaat heeft op deze gunstige omstandigheid een grote invloed. Bovendien was 1947 een Ontario-jaar en wie toen naar Canada ging, ging naar Ontario. Nog steeds vereenzelvigen vele Nederlanders deze provincie met het land. In dit rijke gewest werd in 1951 niet alleen de positie van de Christian Reformed Church belangrijk versterkt, maar kon ook vooruitgang op maatschappelijk gebied geconstateerd worden. Tientallen boerderijen gingen over in de handen van Nederlanders. Anderen begonnen zaken en velen verwierven zich betere posities in handel en industrie.

Op een kleinere schaal geldt dit zelfde voor de streken ten Westen van Ontario, met uitzondering van Saskatchewan, waar wij nog slechts een klein doch moedgevend begin hebben in het groeiende Saskatoon.

In Winnipeg zijn de mogelijkheden groot, maar ook hier worstelt men met huizenschaarste, een van onze interne problemen die de Europeaan verwonderd doet uitroepen: „Tekort aan huizen in dit houtrijke land?!" En ook het land ten Westen van de hoofdstad kan nog wel immigranten opnemen, ofschoon men moet bedenken, dat de graanfarmer niet zoveel vast personeel nodig heeft als een boer van het gemengd bedrijf.

Alberta trekt na Ontario de grootste belangstelling en zowel in het Zuiden als in het midden vestigen zich de nieuwelingen in vrij grote getale. Nieuwe groepen werden gesticht, oude werden versterkt. Edmonton heeft nu 2 flinke gemeenten. En zelfs ten Noorden van deze reeds Noordelijke stad zijn kansen, die ongetwijfeld zullen worden uitgebuit in de toekomst.

Onze meest Westelijke provincie British Columbia doet eveneens van zich spreken. Waar vroeger slechts twee plaatsen, een in het Zuiden en een in het midden, onder ons bekend waren zijn deze nu niet langer eenlingen. Het schone Vancouver en het eenzame Houston worden tenminste kerkelijk uit hun isolement verlost en zelfs Port Alberni op Vancouver eiland trok genoeg immigranten om er een gemeente van de Christian Reformed Church te organiseren.

Er is groei, gezonde, gestadige groei. Hiervoor danken wij God in de eerste plaats. Hiervoor danken wij ook onze fieldmen, die met onverminderde ijver deze jaren en met wijs beleid de plaatsingen zo hebben geregeld, dat het mogelijk was kerkelijk en maatschappelijk leven onder onze geloofsgenoten in zo korte tijd tot bloei te doen komen.

We gaan verder naar een wekelijkse krant
Ter versteviging van de onderlinge band.

John C. Verbrugge:

FOR THE YOUNG PEOPLE

WATCH YOUR TONGUE

In a recent issue of the EDMONTON JOURNAL there appeared a brief news item telling about a man in Detroit, Michigan, who had the bold affrontery to use an American flag as a seat cover in his automobile. For that insult to the American flag he received a sentence in the form of a $25.00 fine, three months probation, and a lecture on the subject of respect for the flag. If someone is inclined to say that, after all, a flag is just a piece of cloth, and a person should have the liberty to use a piece of cloth to cover the seat of his automobile, then it must be said that not all pieces of cloth are alike. Sir Walter Rawleigh did a noble thing when he took off his robe and layed it in a puddle of mud so that Her Majesty, the Queen, could step across without soiling her shoes. But no self-respecting citizen of the United States or of the Dominion of Canada would think of using his nation's flag to thus assist the President or the Prime Minister across a muddy place in their path. We can have a flag in our personal possession, but we may not put such a flag to any manner of personal use, as we would the coat which we wear to keep our bodies warm. For there is something national about the flag. The judge who sentenced the man in Detroit has the suppord and approval of his fellow-citizens. For, whether that flag is the flag of the United States of America, or of the Dominion of Canada, or of the Netherlands, or of some other nation, we recognize that disrespect for the government of the nation for which it stands. A good citizen has respect for the flag of his country.

As Christians we are citizens of two countries. (I am not thinking of the particular situation of our immigrants. You among our young people who belong to that class are perhaps not yet citizens of Canada, even though you are planning to become one. So you are actually a citizen still of the Netherlands. But you cannot be a citizen of both Canada and the Netherlands at the same time.) As Christians we have an earthly homeland and country. At the same time we are citizens of another country. "Our citizenship is in heaven" (Phil. 3 : 20.) Now these two are not in conflict with each other. They can be in perfect harmony. In fact, in the measure that we are truly conscious of our heavenly citizenship we shall be influenced unto honorable citizenship and loyal patriotism in our homeand. The more completely we are subject to the authority of the King of Kings, the more ready we shall be to be loyal patriots on earth.

There are numerous ways in which that loyalty to our citizenship from above can be shown. That statement hardly needs proof. The purpose of this article is to illustrate the truth of it. If it is admitted that the flag of a nation represents the authority and government of that nation, then in a far higher sense it is true that the names of God represent the Being and Authority of the Lord of the Kingdom of heaven. And if misuse of the flag represents high disrespect for the country which it represents, then in a far greater sense misuse of the name of God represents disrespect for the Lord of the Kingdom of heaven. Profaning the name of God takes place in more ways than one. It is not limited to the use of profane language. But the use of profane language is certainly one of the serious forms of irreverence for the name of God. And profaning the name of God with the tongue is one of the grievous sins of this present generation. It is a sin which is so common, that many of our people have had their consciences dulled to the extent that they pay very little attention to it anymore. The next step in the process is that such language is taken over and used when among those who are accustomed to use it.

Here is a real danger for our Christian people. It is far easier to be silent in the presence of profanity, and perhaps to use the language of the ungodly, than to fearlessly witness against this awful sin of our generation. It may be that our immigrants do not at first sense that the language is profanity, because they do not understand the language of Canada. But it does not take long to discover that these words are foul and profane. Two duties then become clear for the citizen of the Kingdom of heaven. The one is to **resist every temptation to begin using that kind of language yourself.** The other is to **witness against that evil.** And you will feel impelled to witness in the measure that the blessed name your God and Saviour is precious to you. If someone slandered the good name of your dearest friend, or of your mother, you would immediately rise up in defense of the person dear to you. How much more ought we to not only hold in highest esteem the name of our Dearest Friend, but also rise up to resist the foul use of that Name. For it touches His honor.

Young people, this is one of the great responsibilities of Calvinistic youth in Canada. Guard not only against the blatant use of the names of God and Christ profanely. Guard as well against the use of minced oaths, such as "Gee" and "Gosh", for these are equally dishonoring to God, and reflect a weak sense of your heavenly citizenship.

If an earthly judge considered it right to sentencea man for careless disrespect for the flag of the United States of America, how much more ought we to abhor the careless abuse of the blessed name of our God and Saviour. Make the prayers of the Psalmist yours as you go out to your place of work amongst your fellowmen: "Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips" — Psalm 141 : 3; and "Let the words of my mouth, and the meditation of my heart, be acceptable in thy sight, O Lord, my strength, and my redeemer" — Psalm 19 : 14.

WATCH YOUR TONGUE! It is a mighty weapon for good, but can also be a terrible weapon for evil!

Attention Young Calvinists

The board of our three Ontario leagues met on Nov. 2, at the Toronto Christian Reformed Church. Mr. Richard Postma our Calvinist Federation leader from Grand Rapids was present with two other members Mr. John Hofstra and Mr. Peter Gabriels. Rev. Witt from Trenton was also with us. The language problem and choice of study material for our societies was discussed and clearly understood by our Calvinist leaders. Their deep concern was felt by all.

We Canadian Calvinists were all urged as individual societies to join the Calvinist Federation.

Is your society a member?

Many of our societies though members of the league are not Federation members.

We cannot join as a league, each society must individually join.

Privileges as Federation members are many. We may send delegates and elect a board member who can express our views and discuss our difficulties to the Federation, and make closer bond between societies and leagues through the Young Calvinist, Rallies and Conventions. We can receive study material (possible in English and Dutch), reference books, Bible literature and all news of Federation activities are made known to each socity.

Many societies already enjoy these privileges. Won 't you too become a member?

Central Ontario League Rally

The first snow storm of the season by no means interfered with the attendance of our rally. As was mentioned by our speaker Mr. Richard Postma of Grand Rapids the growth of our group has doubled since his last visit. Close to 1000 were present and only a few societies were missing at the roll call.

The song service was led by Mr. Hofstra, our Federation song introduced and joyously sung.

The Hamilton Choir favoured us with the numbers "Bless Jehova", and "A Wonderful Saviour". The Bowmanville choir sang "Awake My Soul". Scripture reading by the president was taken from Timothy 2-14-26. We then sang psalm 73 while a collection for the Korea relief fund was taken.

The Toronto choir then sang a beautiful Dutch number and Mr. Stuart Tigalaar introduced the speaker.

Rightly Dividing the Word

How much there is for us to learn and do in this world that lives a lie! Modernism, Half Truths, refusing to accept the word and obey it.

The inspired word, the light of the world, truth from cover to cover. Oh! yes truth still over against that lie. Jesus said I am the truth. It is God's revelation of Himself in creation and nature and above all the Word. God's own word our comfort and our guide. The book of no limitations and no time. The book of Abraham and Calvin yours and mine. The answer to all our questions, personal, family and national.

Young Calvinists, sons and daughters of salvation, beware of attacks. Know this word-divide it rightly-cut it straight. Know how to study and read it diligently and prayerfully and apply it at all times. Follow Paul's example, it's a task given to youth, not to be taken lukewarm or to leave untouched.

Join hands and form a band of Young Calvinists walking together now in face of to-morrows strife and worldlyness. God will bless you with grace abundance for to know him that is life.

After the close of the meeting the Toronto young people our hosts for the evening served refreshments. We sincerely appreciate their hard work in making this rally a success for it was an inspiration and blessing to all.

CHATHAM YOUTH RALLY

Op 16 November werd in Chatham een Youth Rally gehouden uitgaande van de League of Chr. Ref. Y.P.S. in S. W. Ontario. Voor deze Youth Rally waren meer dan 600 jonge mensen uit geheel Z.W. Ontario samengestroomd in de Christian Reformed Church te Chatham. Geen enkele zitplaats in de kerk bleef onbezet.

Het openingswoord van de voorzitter, L. Vander Heide, werd gevolgd door song service, geleid door Rev. D. H. Walters, president of the Reformed Bible Institute te Grand Rapids, welke gekomen was als spreker voor deze avond. De rede van Rev. Walters had als titel: "The Summary of the Gospel". In zijn toespraak gebaseerd op Joh. 3 : 16 bracht spr. vijf punten naar voren, nl.: The Father thougth it; het evangelie uitgaande van de Vader. The Saviour bought it; De verlossing door de Zaligmaker gekocht. The Spirit wrought it; Het werk van de Heilige Geest. The devil fought it; de tegenstand van de duivel tegen dit evangelie. Tenslotte: By grace I sought it.

Na gesproken te hebben over het werk van de Drie-enige God, welke hiervoor geen hulp van mensen behoefde, en daarna over de duivel, waaraan de mens geen hulp mag bieden, sprak Rev. Walters van de mens, van het enige wat deze mens kon doen: door genade, zoeken, wat door God gegeven was. Deze rede, door Rev. Walters met zoveel talent uitgesproken zal niet licht vergeten worden.

Na deze toespraak volgde een gevarieerd programma: voordrachten, enz. De tweede spreker was Rev. J. Rook van Sarnia, welke een korte rede hield in de Nederlandse taal, waarin hij aandrong op activiteit, om, als kinderen des lichts te wandelen in dat licht, om het ook te verspreiden. Spr. wees verder op onze verantwoordelijkheid dat ons geloof niet zou worden als begeleidende muziek, iets dat tenslotte nauwelijks meer gehoord wordt. God eist ons gehele leven en wil gehoorzaamheid. Verder drong spr. aan Gods Woord te leren kennen, niet ontrouw te zijn en dit te verwaarlozen, om gehoorzaam te zijn aan Gods roepstem.

Rev. G. J. Vander Ziel sloot de vergadering. Na de Youth Rally werd in de basement een lunch geserveerd. Zo kunnen we dan terugzien op een goed geslaagde Youth Rally. Toch was er een ding waarin we zeer teleurgesteld werden, en dat was nl. de collecte. Minder dan negentig dollar werd gecollecteerd, op een Youth Rally waar tussen 600 en 700 personen aanwezig waren. Dit had beter gekund en laten we het een volgende keer dan ook beter doen.

Ondanks dit laatste kunnen we toch zeggen, dat hier in Z.W. Ontario nog liefde is voor het verenigingswerk, en laten we toezien dat dit niet vermindert, dat we kunnen doorgaan met ons werk, bouwende (en bewarende) in het werk van Gods Koninkrijk.

ONZE ORGANISATIE

JOHN VELLINGA

EEN BUURPRAATJE

Met het verschijnen van ons orgaan „Calvinist-Contact" is er ook in deze rubriek enige verandering nodig. Schreven wij voorheen vooral voor onze organisatie in de provincie Ontario, wij hopen voortaan te trachten de belangen van onze organisaties, Oost en West, te dienen. En dan wil ik dit deze keer doen in de vorm van een „buurpraatje", hiermee bedoelende dat ik alle lezers tracht te bereiken en te interesseren en niet enkelen.

Onze emigratieverenigingen hebben reeds veel goed werk gepresteerd; vooral in Ontario zijn deze reeds ver gevorderd, en zijn er reeds vele werkzaamheden ter hand genomen. In het Westen is deze groei om verschillende redenen niet zo snel, tengevolge van twee oorzaken. In de eerste plaats is emigratie naar het Westen een jaar later begonnen, en in de tweede plaats zijn de afstanden tussen de verschillende groepen in het Westen van dien aard dat zij een belemmering vormen.

> **BELANGEN VOOR DE OPBOUW DER CH. REF. IMMIGRATION SOCIETIES**

Doch wij moeten voorwaarts, en meer in alles landelijk werken. Om te beginnen kunnen wij onze eenheid tonen door met elkaar onze schouders te zetten onder het werk voor ons eigen orgaan. „Calvinist-Contact" is met recht het officiele orgaan van heel onze organisatie. En nu moeten wij dit niet alleen in de kop van ons blad lezen doch de inhoud en de abonnementen moeten dit weergeven.

Wat de inhoud aangaat kunnen wij met tevredenheid constateren dat de publicatie-commissie zeer gelukkig is geweest in het vinden van verschillende medewerkers zowel in het Westen als in het Oosten. Hier bestaat een goed evenwicht, en wij vertrouwen dat wanneer in de toekomst ons blad zich uitbreidt ook steeds hiermee gerekend zal worden, zodat alle lezers, in Oost en West, daardoor meer belang zullen gaan stellen in hun eigen orgaan.

Maar hoe staat het met de abonnementen? Onze oplaag is 5000 exemplaren per uitgave. Meer dan 3100 vorige abonnementen van „Contact" ontvangen het blad per post. Bovendien 325 lezers van de „Can.-Calvinist". Ongeveer 1500 exemplaren worden uitgestuurd in bundels, het merendeel aan lezers van het laatstgenoemde blad en vooral in de Westelijke provincies. De meeste personen in het Westen ontvingen de Canadian Calvinist voorheen op deze wijze. Doch de publicatie-commissie heeft besloten om hiermee niet door te gaan, en vraagt dat alle lezers zich abonneren; dan ontvangen zij geregeld voortaan hun blad per post aan huis bezorgd. Wij hebben nu reeds drie keer deze bundels verstuurd naar de verschillende agenten en reeds velen hebben zich opgegeven als abonnee, doch nog lang niet allen. Het is dus van groot belang dat men niet langer hiermee wacht, want u kunt toch niet verwachten dat wij u ons blad toesturen voor een onbepaalde tijd zonder daarvoor enige vergoeding te ontvangen. Gebruik dan ook het formulier op de achterkant van dit blad om u zonder uitstel op te geven, voordat het nodig wordt terwille van de grote onkosten de verzending van deze gratis bundels stop te zetten.

Er is nog een andere reden waarom ik u vraag zich op te geven als abonnee. Indien wij in de toekomst meer eenheid hopen te zien in het werk van onze Chr. Ref. Immigration societies is het voor alles nodig dat wij dit tonen met onze eerste grote onderneming: de uitgave van dit blad. Indien wij hierin falen, zal dit zeer belemmerend werken om nog andere zaken van belang met elkaar af te doen. Dus allen de schouders er onder en aan het werk in Oost en West, zodat wij binnen een jaar in staat mogen zijn om inplaats van tweemaal per maand elke week te verschijnen.

Omdat ik zelf nauwe relaties heb met ons blad als business manager hoor ik soms van nog enkele andere zaken die ik daarom ook in dit „buurpraatje" wil opnemen.

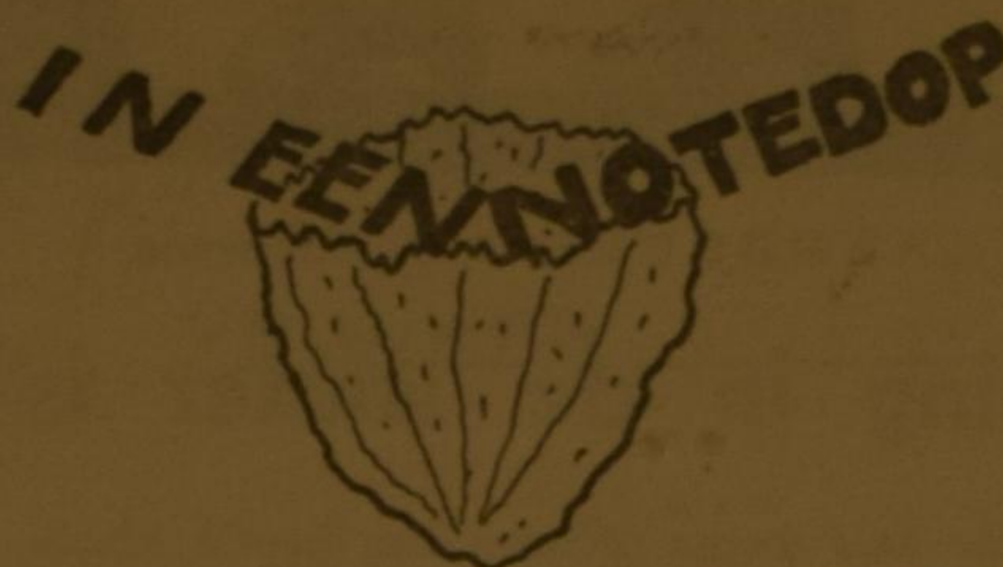
Soms krijg ik een brief van ongeveer de volgende inhoud: „Veel te veel advertenties uit Chatham en omgeving. Waarom niet wat meer van hier of daar!" Wel geachte lezer, het zou ons groot genoegen doen indien men ook op andere plaatsen er op uit zou willen gaan voor advertenties. Daarom zoeken wij overal ijverige agenten, en dit voeg ik hier aan toe „wij betalen een flinke provisie". Indien u hier graag meer van wilt weten schrijf dan naar ons administratie-adres en wij stellen ons onmiddellijk met u in verbinding. Een ander schrijft: „Het is geen blad voor de jeugd". Wel, dat is ook niet de opzet van de C.C. Het bedoelt een familie-blad te zijn, dat leiding en voorlichting geeft op vele terreinen van het leven. Lees toch vooral als u een blad voor de jeugd verlangt "The Young Calvinist". Anderen zeggen: „Te weinig kerknieuws". Maar begrijp toch, dit is geen kerkblad, hiervoor moet u zich abonneren op „De Wachter" en "The Banner". Dit sluit natuurlijk niet uit dat ons blad tot op zekere hoogte ook kerkelijke onderwerpen behandelt. Doch beknopt. Te weinig Engels zeggen sommigen. Maar de grote massa van onze lezers is nog niet voldoende met de Engelse taal op de hoogte om werkelijk de verschillende artikelen met vrucht te lezen. Dit duurt enige jaren, voor we zover zijn, al stemmen we toe dat bij eventuele uitbreiding er ook meer in moet in de taal des lands; doch laten wij de zaak niet vooruit lopen. De meeste ouderen die zich hier vroeger vestigden kennen hun Hollands nog heel goed, en ook zij kunnen met vrucht ons blad lezen. Alleen de jongeren die hier geboren zijn missen de Hollandse taal, daarom worden de artikelen voor "The Young People" geschreven in de Engelse taal. Ook die voor de kinderen, en de "Free Lancer" (de artikelen van Ds. Van Baalen) worden in het Engels geschreven.

We hebben dus een goed begin, en naar mate onze lezers beginneA te gewennen aan de Engelse taal za in d.e toekomst hiermede gerekend moeten worden.

„Calvinist-Contact" is een familieblad in twee opzichten. Door het opnemen van nieuwsberichten uit alle delen van Canada, en door haar familie-advertenties. Wat de nieuwsberichten betreft, wij hopen dat men dit goed in het oor knoopt, zodat wanneer er iets is van belang in uw gemeente of groep aangaande personen of organisaties, u ook anderen hiermede in kennis stelt en ons het genoegen doet van een verslag te sturen. Ik behoef in het geheel niet te

waarschuwen om dit niet te veel te doen, want wij ontvangen veel te weinig van zulke „nieuwsberichten". En weet u wel dat de polsslag van medeleven in kerken en organisaties juist bevorderd en versterkt wordt door deze eenvoudige nieuwsberichten? Dus stuur voortaan geregeld nieuws uit uw omgeving naar ons blad. Ook het karakter van de C.C. wordt hierdoor beter, het blad wordt hierdoor vooral meer een landelijk blad. (Dit kan ook gezegd worden met betrekking tot advertenties). Familie-advertenties. Wanneer men voor advertenties van geboorte, huwelijk, jubileum of wat dan ook, de C.C. gebruikt is men zeker het grootst aantal vrienden en kennissen te bereiken. Ook deze familie-advertenties zijn erg gewild bij vele lezers, en tevens beantwoorden zij aan het doel. Uit advertenties van deze aard spreekt ook een eenheid, dat wij in vreugde en in droefheid als Christenen met elkaar medeleven en kennis dragen van ons aller lief en leed. Dus gebruik de C.C. voor familie-advertenties; hierdoor verrijkt u de inhoud en de schatkist van ons blad.

Er is natuurlijk wel wat op te merken en critiek is ook nodig. Het moet steeds beter, doch dit alles is alleen maar mogelijk wanneer men naast opmerking en critiek de schouders er onder zet, en mee gaat werken. Er ligt een grote taak hier in Canada voor ons als Calvinistische burgers. Maar voor deze taak is vooral nodig eenheid, en juist door een blad als „Calvinist-Contact" kan deze bereikt worden; en dit blad kan het middel worden om ons van kust tot kust te dienen in deze taak. Laten dan ook niet kleinigheden u er toe brengen om te zeggen ik stel geen belang in wat wij trachten te doen, doch verlies u zelf in het werk en het belang van ons aller taak. Dit is mijn buurpraatje voor deze keer, moge het zijn vruchten afwerpen in het belang van „Calvinist-Contact".

ER WORDT GEWERKT IN BURLINGTON om een vergaderlokaal in die plaats zelf te krijgen. Nu wordt nog vergaderd door de mannenvereniging „Onderzoekt de Schriften" en de vrouwenvereniging „Dorcas" bij de leden aan huis. Maar dat is niet nodig, want door samenwerking is er een lokaal te krijgen in Burlington, waar ook velen al naar uitzien. Ook de jeugd zou hierdoor ten zeerste gebaat zijn. De weg naar Hamilton is te lang en er zijn genoeg van onze mensen in Burlington en omgeving om op eigen benen te staan.

Hollandse immigranten in Ontario

De Christian Reformed Church heet u hartelijk welkom!

Diensten worden gehouden des Zondags op de volgende plaatsen:

DRAYTON Rev. C. Spoelhof, Missionary pastor, 2 P.M. in the Knox Presbyterian Church.

ESSEX (formerly Windsor-Olinda), Rev. M. Van Dyke, Missionary pastor, 10.30 A.M. (English), 1.45 P.M. (Hollands) Chr. Ref. Church on Corner Centre and Alice St.

*FOREST c.o. Rev. J. Rook, or Contact Man: Mr. J. Wiersma, R.R. 6, Forest, 10 A.M. in the Town Hall.

As One Preacher Sees It

J. K. VAN BAALEN

One of the mysteries of the modern world is what becomes of all the printed material that pours in an endless stream off our presses. Publishers set themselves a goal of publishing more books than they did "last year", and anyone who has seen a three hundred page book called Publishers' Weekly knows that it is unbelievable and impossible that all that stuff is being read. Then why do people buy it? And who buys it all?

The mystery extends to our own Christian Reformed people as well. When a minister visits his parishioners, he is often surprised at the total absence of books: many modern homes have not even the facilities for storing books. A few of the most popular magazines, plus perhaps the Banner and the Young Calvinist, and that is all. Yet I can offhand count seventeen periodicals of strictly Christian Reformed hue that are evidently published and brought within the narrow confines of our small denomination. But try to pin people down by asking them, "Have you read this or that?" "Do you read such and such a paper regularly?" and again the matter deludes and escapes from you.

And who gives leading in this important matter? True, our Banner and other papers give book reviews; but that is not nearly sufficient. Nor would we want something like the negative system of the Church of Rome which places all books that are not officially approved upon the "Index." But how are those who emigrate from one land into another to know what they and their children should read, and what is poison to their minds?

It is remarkable how retired ministers are sometimes willing to leave their habitat and roam from place to place and from State to State or from Province to Province in order to preach on the Lord's Day. Idleness is evidently not relished by these men, let it be said to their credit.

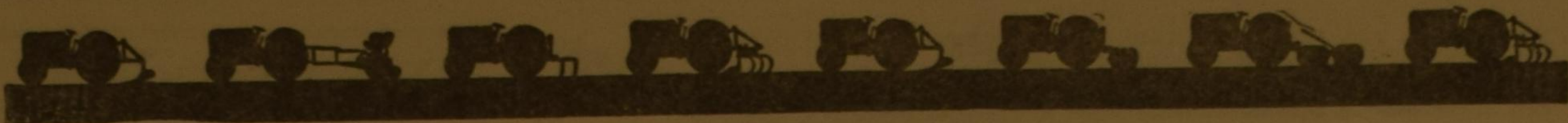
But would it not be nice if either a retired minister or some other educated person could be persuaded to spend his leisure time going around our Canadian field advising people what to buy in the line of mental fodder, and how to organize and provide for church libraries?

Our official denominational weeklies, BANNER and WACHTER, owe their success in an untold measure to the late Mr. John Van Es, who for years and years traveled up and down the land placing subscriptions and renewing them. And any pastor who has moved to a territory not visited by our departed brother knows how small the number of subscribers was there in comparison with regions that benefited by Van Es's annual calls.

It is true that our publishers in Grand Rapids offer lists of recommended books for church libraries. And any immigrant church may benefit greatly by consulting these lists. But when it comes to developing the mental habit of reading, and to directing this all-important habit, we are, I fear, weak and in need of improvement. Some books should be in all homes, and some ought to be kept away from children and youth. Some should be in all church libraries, but others are optional. Nor should all church or home libraries be identical. But most of our people need to be convinced and educated to the point where they realize that reading is worth while and necessary. And many novels, even Christian novels, that are read just once and then stand on the shelves, are not worth their price unless several families pitch in together and each single family pays only a fraction for reading such a book.

Mr. Van Es had no car. He used his feet—and at times the cars of friendly ministers. A pass on the trains would hardly do here in Canada, because congregations are too far removed from railroads (some of them). But if a man could work on a commission, could not some one be found who is not in need, perhaps, of making full wages, who would devote his time to developing the tast for good reading, and starting our people off in the right channels?

Perhaps our Immigration Committee could look into this matter, and find some one fit for the work. Given the right man and the right persistence, much might be accomplished.

LANDBOUW: J. J. Wiersema

Prima melkwinning in de winter is noodzakelijk

Gedurende de afgelopen zomer was in het algemeen de kwaliteit van de melk zeer goed. Maar sedert de koeien op stal staan gaat het hard achteruit. Daarom is het goed alles op alles te zetten, om een zo rein mogelijk product af te leveren. In de eerste plaats let men dan vooral op reinheid van koeien en stal (spinnewebben en stof verwijderen, maar niet vlak voor of gedurende het melken). Verder moeten de lange haren van de flanken en het uier geknipt worden. Dan gaat u, voor u een koe gaat melken, de zijden en het onderlichaam van de koe schoonmaken. Altijd zult u iets vuil in de melk krijgen, maar bedenk dat een zeef (watten of doeken) niet kunnen dienen om een zorgeloze melkwinning weer goed te maken, maar hoogstens het grove vuil tegen kunnen houden. De bacterien zijn te klein om ze te kunnen vangen met een wattenzeef, dus zorgen dat er zo weinig mogelijk in komen. Gebruik ook liever geen doek, want dat is een bron voor het kweken van bacterien (na 2 uur koken zijn de meeste bacterien pas dood), een aanmerkelijke verbetering van de melk heeft men dikwijls verkregen door weglating van de „doek".

Zorg ook dat het melkgereedschap werkelijk goed schoongemaakt wordt, 2-maal per dag.

Vergeet bovendien een goede stalventilatie niet. Bedenk dat alleen van prima gewonnen melk, prima producten gemaakt kunnen worden en dat eens verontreinigde melk op geen enkele manier weer goed te maken is.

Blackleg of boutvuur bij koeien

Van enkele Nederlandse immigranten werd het verzoek ontvangen nadere inlichtingen te verstrekken over een ziekte onder de koeien die in Canada "Blackleg" genoemd wordt. Gevraagd wordt of deze ziekte ook in Nederland voorkomt en zo ja, onder welke naam, wat er tegen gedaan kan worden, welke voorbehoedmaatregelen kunnen worden genomen, enz.

Naar aanleiding van een bespreking over dit onderwerp met de Nederlandse veearts Dr. H. van Zwol, die zich te Truro, N.S. heeft gevestigd, werd deze deskundige bereid gevonden een korte uiteenzetting over deze ziekte te geven.

Dr. Van Zwol deelt ons thans het volgende mede:

„De ziekte die in Canada "Blackleg" wordt genoemd, komt ook in Nederland voor en heet daar „Boutvuur". Boutvuur is een acute runderziekte, waarvan de sporen in de grond leven. Karakteristiek voor deze ziekte is het optreden van sterke zwellingen in de spieren, veelal van het achterstel, waarbij zich gas tussen het vlees vormt. De meeste slachtoffers vallen onder jongvee op een leeftijd van vier maanden tot twee jaar. De ziekte komt practisch alleen voor in de weideperiode. Als regel vindt de besmetting plaats doordat sporen met het voedsel worden opgenomen. In de darmen worden uit de sporen bacterien gevormd en die gaan vervolgens door het lichaam naar de spieren waar ze zich enorm vermenigvuldigen en hun vernietigend werk verrichten.

De ziekte begint meestal met het feit dat er een kalf dood wordt gevonden en soms herinnert de eigenaar zich dat datzelfde kalf daags tevoren een beetje kreupel was geweest.

De spierzwellingen zijn de meest opvallende verschijnseen. Meestal treft men deze aan rond de heupen of bij de schouders, maar soms ook op andere plaatsen. Bijna steeds verloopt de ziekte dodelijk binnen twaalf tot acht-en-veertig uur. Vindt men een dood kalf met genoemde verschijnselen en men kan vaststellen dat er zich tussen de spieren gas bevindt doordat men een knisterend geluid waarneemt als men over de aangetaste delen wrijft, dan kan men er practisch zeker van zijn dat men met boutvuur te doen heeft. In geval van twijfel kan de dierenarts gevraagd worden de diagnose te stellen of men kan een stuk van het aangetaste weefsel voor onderzoek opzenden naar een Provinciaal of Federaal Laboratorium voor Animal Pathology. Een veehouder kan zich practisch geheel vrijwaren tegen deze ziekte door tijdig zijn jongvee te laten inenten door de practiserende dierenarts.

Al of niet begraven vroegere boutvuurslachtoffers zijn de voornaamste bronnen van besmetting. Daarom is aan te raden om elk besmet cadaver te verbranden. Indien dat niet mogelijk is, dient het diep begraven te worden nadat het rijkelijk met creoline is begoten.

Tot op heden was er geen werkzaam geneesmiddel tegen deze ziekte, maar onlangs werd melding gemaakt dat grote hoeveelheden penicilline, toegediend in een vroeg stadium van de ziekte, genezing zouden kunnen brengen.

Boutvuurbacterien zijn onschadelijk voor mensen maar gebruik van vlees van boutvuurslachtoffers is sterk af te raden vanwege de stank waarmede de beschreven gasvorming meestal gepaard gaat, terwijl het bovendien niet geheel vaststaat of de omzettingsproducten die de bacterien in het dier vormen onschadelijk zijn".

Belangrijke mededeling

De Minister van Landbouw in de Provincie Ontario, The Hon. Col. T. L. Kennedy, heeft per 1 November 1951 benoemd tot "Fieldman of Extension" in het "Ontario Department of Agriculture" de heer J. G. Koeslag, Candidaat landbouwkundig ingenieur v. Wageningen en "Master of Science in Agriculture" van Guelph, Ontario.

Zijn taak is om na te gaan met welke problemen de Hollandse boeren in Ontario te kampen hebben, daarvan rapport uit te brengen aan de regering van Ontario, en deze problemen zo mogelijk op te lossen in samenwerking met de "Agricultural Representatives".

Elke Hollandse boer in Ontario, welke gaarne terzijde gestaan zou willen worden bij een bepaald probleem, hetzij op het gebied van akkerbouw, weidebouw, veeteelt enz., hetzij bij de aankoop van een boerderij, of welke een probleem onder de aandacht van de regering van Ontario zou willen brengen, kan zich wenden tot

J. G. KOESLAG, M.S.A.
Fieldman of Extension,
506 Paisley Road,
GUELPH, Ontario

VRAGEN STAAT VRIJ

De heer D.V. te St. Thomas (kleigrond) vraagt, hoeveel kunstmest hij moet geven aan tarwe, gezaaid in land wat 3 jaar begroeid was met gras, waarvan niet werd ge-oogst.

De experimental Farms Service beveelt aan om vroeg in het voorjaar 75 pond 11-48-0 (phosphor-kalium-stikstof) te geven per acre. Tevens maakt zij erop attent dat het goed zou zijn advies te vragen bij de Representative for Elgin County of the Ontario Department of Agriculture, woonachtig te St. Thomas.

Tevens vraagt de Heer D.V. naar appel, peren en pruimensoorten, geschikt voor zijn tuin.

Appels: zomer: Lodi, Melba en Red Sports. winter: Bancroft, Northern Spy an Red Sports.
Peren: Clapp Favourite, hand en stoofpeer, rijp begin September. Bartlett, handen stoofpeer, rijp half September. Sheldon, handpeer, rijp begin October.
Pruimen: rood: Grenville, in de tweede helft van Augustus rijp. Underwood, idem. Superior, half September rijp.
Blauw: Raynes, half September rijp.
Geel: La Crescent, eind Augustus rijp.
Voor bestuiving kunt u gebruiken: Assiniboine, half Augustus rijp en Cheney, laatste helft van Augustus rijp.

KLEINE WETENSWAARDIGHEDEN

De totale graanproductie in Ontario is dit jaar 219 millioen bushels. Dit werd niet eerder bereikt.

In het Noorden van Canada is er veel graan nog niet ge-oogst, zodat de totale oogst van Canada voor 1951 vermoedelijk lager zal zijn dan eerst werd gedacht.

De suikerbieten in Ontario zijn bijna afgeleverd; het gemiddelde gehalte was 17,5%, gemiddelde opbrengst ong. 11 ton per acre. (Over 1950 werd per ton $15.75 uitbetaald).

In Ontario is de tabak (flue-cured) zeer goed. (Gunstig weer, weinig last van ziekten, hagel en vorst). Gemiddelde opbrengst 1295 pond per acre. Prijs gemiddeld 44½ cent per pond, de Burley tabak opbrengst is niet groot, maar men verwacht een goede prijs.

VOOR DE VROUWEN

Een vergissing?

Al weer even geleden stond er een verhaal genaamd „Emigranten", in een onder ons veel gelezen ge-illustreerd blad. Ik doe geen aanval op dit verhaal evenmin spreek ik tegen dat er misschien dezulken zijn, want afgezien hiervan heeft elke auteur het recht zijn figuren te tekenen naar eigen inzichten.

Alleen wou ik nog even terug komen op wat ik een vorige keer zei over de roep van God in ons leven en ons antwoord op Zijn Stem.

Dat er onder onze vrouwen hier zijn die, evenals de hoofdfiguur in dat verhaal, een brandend verlangen hebben naar alles wat vertrouwd en bekend was is wel zeker.

Dat de auteur Canada tekent als onmetelijk, hard en genadeloos, is iets waar we ons niet over gegriefd voelen en waar we ook niet voor in de pen klimmen. Het is maar waar je je thuis voelt. Een Canadees die zich in Holland niet in kan werken zal waarschijnlijk van Holland hetzelfde zeggen, al zal dat onmetelijk veranderd zijn in woorden als klein, benauwd of bekrompen.

Wat hier in dit verhaal ontbreekt is het weten dat zij g e r o e p e n zijn. Daarom loopt het mis in Canada, zoals het altijd mis gaat in ons leven als we eigen gezochte wegen wandelen en Gods Stem niet horen.

Dan gaan we onder in een totale onverschilligheid of in ons eigen gepieker.

Maar het gaat perse niet mis als wij Gods Stem hoorden en op Die Stem gegaan zijn. Zelfs niet al hebben we nog steeds heimwee en voelen we ons na een paar jaar nog altijd niet thuis.

Toen Abraham met huis en have weg trok naar een vreemd land zal Sara het in de eerste tijd ook niet best gehad hebben. Het is het bevel Gods geweest en Zijn belofte dat Hij met hen zou gaan waaraan Abraham maar ook Sara genoeg moest hebben.

Wij die er achter staan, weten dat het voor hen ook inderdaad genoeg was. Maar Sara stond er voor, zoals U en ik voor de beloften in ons leven staan, en zij en wij verschillen niet zo heel veel en wat geloven betreft staan we vlak naast haar.

Daarom zal het goed gaan in ons leven, d.w.z. het zal gaan zoals God het wil. En het is voor U en voor mij toch levende werkelijkheid dat we in het diepst van ons hart alleen begeren goede dienstknechten Gods te zijn.

En mocht het zijn dat we ons van al deze dingen niet zoveel rekenschap hebben gegeven voor ons vertrek en nu met het probleem zitten: deden we wel goed?; dan is het toch nooit te laat om God te vragen het roer van ons levensschip over te nemen.

We zullen dan misschien een stormachtige vaart hebben maar we zijn dan toch zeker van een vaste koers en een behouden aankomst omdat God Zelf bij ons is.

Mrs. F. H.

Onze trouwe medewerkster „Betje" voor de vrouwen was deze keer door ziekte verhinderd haar bijdrage voor dit nummer van ons blad zelf te verzorgen. Gelukkig heeft zij in de kring van haar lezers actieve helpsters, zodat de vrouwenpagina geen „vergeten bladzijde" hoeft te zijn. Wij hopen, dat „Betje" die misschien wel een operatie in het ziekenhuis moet ondergaan naar de berichten luiden, onder Gods zegen voorspoedig mag herstellen.

Ons brei-hoekje

Deze keer een warm pakje voor de baby van ½ tot 1 jaar. Gebruik 6 ons „Kroy" Baby-garen en naalden no. 11.

Voor het jasje beginnen aan het rugpand, opzetten 68 steken en breien 6 naalden-gerstekorrel (1 r. 1 av.) Dan 6 naalden tricotsteek (1 naald recht 1 naald av.) 6 naalden gerstekorrel. Verder tricotsteek tot het armsgat, dat is 18 cm.

Het armsgat: Van de eerste 2 naalden 3 steken af hechten en de eerste 6 volgende naalden beginnen met 2 steken te samen breien. Dan tricotsteek tot het armsgat 10 cm. lang is.

Voorpandje: Opzetten 41 steken 6 naalden gerstekorrel. Dan 6 naalden: 6 steken gerstekorrel 35 recht. 6 naalden: 6 steken gerstekorrel — 6 recht — 6 gerstekorrel 23 recht. 6 naalden: 6 steken gerstekorrel — 6 recht — 6 gerstekorrel 6 recht — 17 gerstekorrel.

Nu verder gaan met 6 gerstekorrel — 6 recht — 6 gerstekorrel — 6 recht — 6 gerstekorrel — 11 recht tot het armsgat.

Het armsgat afminderen als de rug en 5 cm. onder de ruglengte beginnen het halsje te maken, door 8 steken af te hechten en om de naald de eerste 2 steken samen te breien tot er 19 steken over zijn, dit voor de schouder. Dan opbreien tot ruglengte.

Het andere pand in spiegelbeeld breien en midden in de 6 randsteken om de 2 cm. 2 steken afhechten en de volgende naald weer opzetten voor de knoopsgaten

Mouwtjes: Aan de kop beginnen met 20 st. r., op te zetten aan 't begin van elke naald uit de eerste steek twee steken maken tot er 55 steken zijn. Dan om de 8 naalden 2 steken te samen breien aan 't begin en eind der naald tot er 39 steken over zijn. 3 cm. gerstekorrel en afhechten.

Voor de halsafwerking een reepje gerstekorrel breien 65 st. 8 toeren hoog.

Het slobbroekje: Opzetten 70 steken — 5 cm. 1 r. 1 av. Dan om de 4 naalden aan beide kanten 1 st. afminderen tot er 45 steken zijn; met deze steken doorbreien tot een totale lengte van 42 cm. Dan 6 naalden 1 r. 1 a.

Men neemt nu voor het voetje de middelste 22 st. op en breit 6 cm. Vervolgens de 12 zijlussen, plus de 22 steken in het midden en de 12 zijlussen aan 't eind. Nog 6 ribbels breien en het broekje dichtnaaien. Nadat we het andere pannje net eender breien. Voor het kruisje zetten we op 20 steken en breien 20 naalden.

De Lindbergkap: Opzetten 135 steken op 3 naalden, dus 45 op elke naald. 5 naalden gerstekorrel. Daarboven steeds 1 r. 1 av. In het midden van elke naald een dubb. mindering (1 steek afk. 2 te samen en overhalen) en 1 toer overbreien. Deze 2 naalden 12 maal herhalen en daarna alleen de toeren met dubb. mindering totdat er 9 st. over zijn, een draad doorhalen en afhechten. Voor het bandje opzetten 8 st. en een lengte van 12 cm. gerstekorrel breien.

JOAN.

CANADA even rijk en machtig als AMERIKA?

„De mogelijkheid ligt maar voor het grijpen"

ZEGT EEN CANADEES ONTDEKKINGSREIZIGER

Tegenover alle in het eerste gedeelte van dit artikel opgesomde mogelijkheden zou men kunnen aanvoeren: Hoe kan een farmer zijn producten kwijt worden zonder spoorweg-verbindingen? Waarom zou men beginnen te farmen in „Nergenshuizen"?

De mannen en vrouwen, die in de vorige eeuw op open wagens naar het Westen trokken, stelden die vragen niet. Zij hadden land-honger en de sterke begeerte naar een eigen farm. En zij hadden vertrouwen in de toekomst. Zij wisten, dat de spoorweg bij hen zou komen. Intussen, hij die wachtte tot alles voor hem klaar gemaakt zou zijn, eindigde met......... niets. (Tussen haakjes, het Noorden, dat ook nog wacht op goede spoorweg-verbindingen, heeft onregelmatige maar vrij goede verbindingen door middel van rivierschepen, vliegtuigen en tractor-treinen).

Delfstoffen, hout en olie in overvloed

Men zou ook aan kunnen voeren: Maar zijn de zomers er niet erg kort en de temperaturen erg laag? Jawel, maar de langere dagen en het constanter zonlicht van de Noordelijke zomers vergoeden dit ruimschoots. Ottawa heeft 4424 uren zonneschijn en haar gemiddelde temperatuur is 67 graden.

De Hay-vallei, 1000 mijlen Noordelijker heeft een gemiddelde zomertemperatuur van slechts 55 graden, maar gemiddeld 4462 uren zonneschijn per jaar. De temperatuur daalt lager dan in Zuid-Ontario, maar bereikt dezelfde hoogten, en soms in de zomer zelfs groter hoogte. Ik heb menigmaal gezweet als een otter bij een temperatuur van 90 graden in de schaduw, ten Noorden van de Poolcirkel.

Als boeren niet in uw lijn ligt, zoudt U de grote mogelijkheden, die Canada kan bieden met zijn rijkdom aan delfstoffen kunnen overwegen. Deze rijkdom van Canada is nog niet algemeen bekend, maar iedereen heeft gehoord van de koper- en zinkmijnen bij Flin Flon in Manitoba, die nu meer dan vijf ton per dag produceren. In het Yellowknife district, ten Noorden van het Great Slave Lake vindt men een florisant goudmijn-bedrijf, terwijl de voorraden radium, die in 1930 gevonden werden ten Oosten van het Great Bear Lake groot genoeg waren om de wereldprijs van deze mineraal compleet naar beneden te doen tuimelen. Door het hele Noorden van Canada zijn aanwijzingen te vinden van de aanwezigheid van koper, zink, goud, zilver en tin. Maar 70 pct. van de gebieden, waarin deze delfstoffen waarschijnlijk voorkomen, zijn zelfs nog nooit in kaart gebracht, laat staan nauwkeurig onderzocht.

In de meeste provincies is het zeer eenvoudig een vergunning te krijgen voor bodem-onderzoek op regeringsgrond. Sommige provincies helpen onderzoekers op verbazingwekkende wijze. In Saskatchewan bijvoorbeeld worden adspirant-onderzoekers, nadat zij een vergunning hebben gekregen, per vliegtuig en op regeringskosten naar het gebied gebracht, dat zij wensen te onderzoeken. De regering leent hun tenten, kano's en kaarten. Eenmaal per maand komt een vliegtuig hen opzoeken om hun vondsten af te halen en voor een nader onderzoek naar een laboratorium te brengen. In dat laboratorium worden twaalf grondmonsters voor hen gratis geanaliseerd. Als zij delfstoffen in waardevolle hoeveelheden vinden mogen zij per man 450 acres land in bezit nemen en de productie beginnen.

Misschien voelt U ook niets voor dit bodem-onderzoek. Misschien vindt U het te wisselvallig en te riskant. Welnu honderdduizenden vierkante mijlen land in Manitoba, Saskatchewan en Alberta zijn bedekt met alle soorten hout-opstand, geschikt voor timmerhout of papier-fabricage, dat slechts wacht op ondernemende mannen om in productie te worden gebracht. Uitgestrekte enorme streken zijn practisch onbetreden, tengevolge van het ontbreken van wegen en verbindingen. Maar ik ben er van overtuigd, dat de man met scherp doorzicht en ondernemingsgeest wegen enmiddelen zou weten te vinden om deze problemen te overwinnen. Velen houden van boeken en films over de pioniers van het Westen, die fabelachtige afstanden moesten afleggen om hun vee naar de markt te brengen: duizend mijl over onbewoond land met duizenden stuks vee. Maar zij zijn niet genegen om dergelijke avonturen zelf te beleven, zelfs niet als ze weten, dat hun kansen goed zijn. En toch zouden mensen met een beetje ondernemingsgeest en courage Canada's ontzaggelijke houtvoorraden in productie kunnen brengen en......... er zelf rijk bij worden.

Ondanks dit alles, Canada's belangrijkste natuurlijke rijkdom is waarschijnlijk olie, dat onmisbare bestanddeel van het moderne leven. Sinds 1920 heb ik de Canadezen, met vele anderen, voorgehouden, dat zij, inplaats van passieve toeschouwers te zijn bij de ontwikkeling van de olievelden in Iran, hun eigen voorraden in productie moeten brengen. In geval van oorlog zou het heel wat voordeliger en veiliger zijn om producerende olie-velden in Canada te hebben dan het aan te moeten voeren over de Oceaan, vlak bij de grenzen van Rusland vandaan. Olielagen worden gevonden op de bodem van wat eeuwen en eeuwen geleden zee-en waren. Met dit en de feiten van de geologische wetenschap voor ogen moeten in Canada nog rijke olie-voorraden te vinden zijn. Canada komt als zestiende voor op de lijst van olie-producenten der wereld, maar heeft haar meeste bronnen in Zuid-Alberta, de grootste bij Edmonton. Maar ten Noorden van de 60e breedtegraad en zo goed als onbetreden ligt nog een half millioen vierkante mijl grond, waarvan verwacht kan worden, dat er olie in te vinden is. Voeg dit bij Canada's oliepotentieel ten Zuiden van de 60e breedtegraad, waar nu achttienhonderd bronnen in productie zijn — die samen een derde van Canada's behoefte dekken — en U krijgt een denkbeeld van Canada's reusachtige toekomstmogelijkheden.

Op het ogenblik wordt de olie vanaf Edmonton door middel van een pijpleiding vervoerd naar het Superior Lake en vandaar in tankschepen naar raffinaderijen in Ontario (Sarnia). Algemeen kan men horen beweren, dat de olie van het Noorden niet in productie kan worden gebracht omdat het niet doenlijk is ze naar andere delen van het land te vervoeren. Maar de Noordelijke olievelden kunnen immers verbindingen maken met de bronnen van Edmonton of hun product vervoeren per tankschip over de Mackenzie en dan via een pijpleiding naar Eagle in Alaska en via de Yukon naar Ancorage?

Grootste olievelden ter wereld

Naast de normale oliewinning door bronnen heeft Canada ongetwijfeld ook een schitterende toekomst in de wereldberoemde „Athabaska tar sands", de grootste olievoorraad ooit ter wereld aangetroffen. In de buurt van Mc Murray, tweehonderd mijl ten Noorden van Edmonton, hebben de regering van Alberta en de Federale regering in 1925 proeven genomen met het produceren van olie uit deze teerkleurige zandgronden, die zoveel olie houden, dat men het er met de hand uit kan knijpen. De kwestie is zoveel olie te verkrijgen uit een ton zand, dat productie economisch aantrekkelijk wordt. Er zijn 8000 vierkante mijlen van deze „tar sands", die naar ruwe schatting millioenen en millioenen barrels olie bevatten, in feite meer olie dan er op de hele wereld verbruikt is sinds het begin van de olie-industrie. Na eindeloze experimenten en mislukkingen hebben de geleerden nu een methode ontwikkeld waardoor ze 90 pct. van de olie aan het zand kunnen onttrekken door middel van een heetwater-rotatiesysteem. Er zijn natuurlijk nog andere problemen op te lossen, als bijvoorbeeld hoe te produceren in de wintertijd als het zand hard en rotsachtig wordt, maar Mr. S. M. Blair, een oliedeskundige van de regering van Alberta, heeft enkele maanden geleden gezegd, dat, als er een pijpleiding werd aangelegd vanaf de „tar sands" naar Edmonton de olie tegen concurrerende prijzen geleverd zou kunnen worden in het gebied van de grote meren in Ontario.

Of de „tar sands" inderdaad 's werelds grootste olie-leverancier zullen worden of niet is niet te zeggen. Maar ik denk, dat, als er een nieuwe oorlog zou uitbreken, we het allemaal zullen betreuren, dat de provinciale en federale regeringen zo achteloos en traag zijn geweest met betrekking tot de olie-productie in de „tar sands".

(Vervolg op pagina 11)

Canada even rijk en machtig als Amerika?

Het Noorden is niet onherbergzaam

De Canadese ontdekkingsreiziger Vilhjalmur Stefansson, die zijn leven wijdde aan de exploitatie van het Noorden van Canada, schreef een belangwekkend en agressief artikel over de mogelijkheden van het gebied van zijn onderzoekingen. Hij verwijt zijn landgenoten laksheid en gemakzucht, die het land er van weerhouden even rijk en welvarend en machtig te worden als de Verenigde Staten van Amerika. In ons vorig nummer drukten we het eerste deel van zijn artikel af. Hier volgt nu het tweede en laatste gedeelte.

Technische problemen zijn niet de belangrijkste hindernissen op Canada's weg naar grootheid. Het zijn slechts menselijke veronderstelingen, het geloof in moeilijkheden die niet bestaan, die Canada klein houden.

Mijn leven lang ontmoette ik mensen, die geloven, dat hoe verder je het Noorden intrekt hoe kouder het wordt. Toen ik tijdens mijn derde expeditie met drie tochtgenoten onderzoekingen verrichtte in de Poolzee vond ik het er niet zo koud als in sommige streken van het Midden-Westen van Amerika. De factoren die de temperatuur bepalen zijn talloos (de belangrijkste zijn de lengtegraad en nabijheid van een Oceaan) en de afstand die men van de evenaar verwijderd is zegt lang niet altijd alles.

De mensen geloven ook dat het Poolgebied een „bevroren wildernis" is, bedekt met een dikke laag van eeuwige sneeuw. Maar als man, die vele malen door enkeldiepe modder gewaad heeft, vijfhonderd mijl ten Noorden van de Poolcirkel, kan ik dit ontkennen. Veel Noordelijker dan de Poolcirkel heb ik, gedurende de Poolzomers vlakten gezien, die bedekt waren met prachtige bloemen. In de winter ligt de sneeuw inplaats van in een dikke laag, zelden hoger dan 5 inches.

Maar niettegenstaande dat alles, zult U zeggen, er is toch geen leven mogelijk in het barre Noorden? Wel, met twee kameraden reisde ik tijdens de winter en het voorjaar van 1914 op een ijsschots over de Beaufort Zee, op zoek naar land in de Poolzee. Met opzet hadden we slechts een lichte bepakking meegenomen, niet meer voedsel dan nodig was voor de helft van de drie maanden, die onze tocht duren moest, ofschoon we wisten, dat we honderden mijlen van de bewoonde wereld verwijderd zouden zijn als ons voedsel op raakte, terwijl open water het ons onmogelijk zou maken om onmiddellijk terug te keren. Niettemin, vanaf het ogenblik, dat ons voedsel opraakte hebben we geleefd — en goed ook; we schoten zeehonden en ijsberen, we aten het vlees en deze dieren waren ook nog zo vriendelijk om ons te voorzien van olie, die we als brandstof konden gebruiken en van kleren voor ons lichaam. Mijn langdurig verblijf in de Poolgebieden heeft onomstotelijk de juistheid bewezen van mijn theorie: dat er een overvloedig leven mogelijk is dor het gehele Poolgebied, dat het Poolgebied noch onherbergzaam, noch grimmig is.

Toen een Russische Pool-expeditie in 1937 per vliegtuig op de Noordpool landde vonden de leden daar een rijk geschakeerd planten- en dierenleven. De eerste morgen werden ze zelfs gewekt door een vogel, die op het puntje van een tent zat te fluiten.

De hoofdzaak is dit: Als het de mensen invalt te geloven dat het Noorden onherbergzaam en wreed is, dan geloven ze dat ook, ook al is het duidelijk niet waar. Natuurlijk, er zijn moeilijkheden verbonden aan het leven in de Poolstreken, zowel ingebeelde moeilijkheden als werkelijke. Maar...... de ingebeelde vormen de meest werkelijke, want de mens vindt het gemakkelijker het aangezicht der natuur te veranderen dan zijn inzicht te wijzigen.

Enorme kudden rendieren

Getuige het feit, dat een groot deel van de Northwest Territories genoemd wordt „Barren Grounds". Deze woorden op een kaart veroorzaken automatisch een ongunstig denkbeeld in de gedachten van de lezer en iedere Canadese schooljongen weet dat de zogenaamde „Barren Grounds" niet geschikt zijn voor menselijk leven. En natuurlijk haalt zo niemand het ooit in zijn hoofd om zich op de Barren Grounds te gaan vestigen en het land te ontwikkelen. En toch is het gebied tussen de Hudson Bay en Mackenzie River, verre van „barren". Deze eindeloze vlakten zijn overwoekerd door een weelderige plantengroei; ze doen de gemiddelde Canadees denken aan de golvende prairies van Saskatchewan en Alberta (ofschoon graan er niet op rijpen wil). Gedurende de winter zijn deze vlakten bedekt met een paar inches sneeuw. Ze zijn uitstekend geschikt voor weideland — vooropgesteld dat men niet gaat proberen Zuidelijke idee-en over veeweiderij in praktijk te brengen.

Gedurende mijn tien winters in het Poolgebied heb ik ook veel tijd zoekgebracht op de „Barren Grounds". Ik zag er ongelooflijk grote kudden caribou's, een soort van rendieren (ik schatte een kudde op wel ongeveer een millioen dieren). Waar ik zelf jacht op deze dieren gemaakt heb, ze zelf stroopte en het vlees er van bereidde, kan ik dus uit ervaring spreken en beweren, dat deze dieren gezond en vet waren........ dank zij het voedsel van deze „Barren Grounds". Het vlees was zeer smakelijk — niet te onderscheiden van het beste rundvlees; in bepaalde tijden van het jaar zijn de huiden gezond en soepel en buitengewoon geschikt voor het vervaardigen van kleding. Ofschoon ik zelf de dieren niet kon melken, staat het vast dat de melk van deze soort van rendieren meer botervet bevat dan de melk van de beste dairy farm.

*
* *

Tussen 1891 en 1902 werden er vanuit Siberie 1280 rendieren ingevoerd in Alaska. Gehoed en verzorgd door Eskimo's en eveneens „ge-importeerde" Laplanders groeide deze rendierstapel uit tot plm. 750.000 stuks omstreeks 1920. Jammer genoeg sloot Amerika toen zijn grenzen met het gevolg, dat er op het ogenblik nog slechts plm. 350.000 rendieren zijn in Alaska.

In 1929 kocht de Canadese regering 2400 rendieren aan en deze werden 1800 mijl verder naar de Oostelijke oever van de Mackenzie delta vervoerd. De tocht duurde vijf jaar en van de 2370 dieren die toen in leven waren, werd slechts een vijfde deel gevormd door de oorspronkelijk ingevoerde dieren. De andere waren onderweg geboren en grootgebracht. In vijf jaar tijds is deze kudde verdubbeld, niet meegerekend de dieren die geslacht werden en als voedsel voor de herders dienden.

In 1916—1917 bracht ik met vijftien anderen een bezoek aan het onbewoonde eiland Melville, ten Noorden van de 75ste breedtegraad. We hadden de reis er heen per slede gedaan, geen voedsel meegenomn en leefden van de jacht. Ons belangrijkste voedsel was de ovibos (Pooldiersoort, dat veel overeenkomst vertoont met het schaap). Het vlees van dit dier smaakt uitstekend, terwijl de langharige vacht wol geeft van ongeevenaarde kwaliteit (krimpvrij).

Jammer genoeg is de ovibos bijna verdwenen van het vasteland van Canada; er zijn nog slechts enkele duizenden in leven. Men kan ze nog vinden op de Noordelijke eilanden, in Groenland, in Alaska en hier en daar in Canada, met name in de omgeving van het Baker Lake en het Bear Lake. Het zou een hele onderneming zijn om een ovibos-fokkerij te beginnen en ik betwijfel of iemand het op z'n eigen houtje klaar zou kunnen spelen. Maar dat het een buitengewoon goede mogelijkheid zou zijn om grote delen van het Noorden te benutten staat vast.

Overigens, wat rendieren betreft, het Amerikaanse Departement van Landbouw schatte enkele jaren geleden, dat Alaska ongeveer vier millioen rendieren zou kunnen onderhouden, zonder gevaar van „overbevolking". Welnu, Canada heeft ongeveer tienmaal zoveel weiland geschikt voor rendieren als Alaska en ik geloof daarom dat ons land een rendierstapel van 40 millioen stuks gemakkeijk zou kunnen onderhouden en productief maken. Zo'n rendierstapel zou een bezit aan vlees vormen ongeveer overeenkomend met het vlees van 80 millioen schapen. Wat zou dit betekenen voor Canada en wat zulke enorme voorraden voedsel waard zouden zijn voor andere ontwikkeling van het Noorden, als mijnwezen en oliewinning, kan ik aan het voorstellingsvermogen van de lezer over laten.

De kern van de zaak

Om nu nog eens tot de kern van de zaak terug te keren: Wat is Canada's werkelijke toekomst? Ik aarzel te spreken uit vrees voor een zot uitgekreten te worden de een of andere dag. In het verleden hebben allerlei mensen voorspellingen gedaan over de toekomst van landen in het Noorden. Die voorspellingen waren bijna altijd aan de pessimistische kant, zeer pessimistisch. Tacitus, de Romeinse geschiedkundge beweerde, dat geen beschaafd mens ooit zou kunnen leven ten Noorden van de Zwitserse Alpen, maar vandaag zijn er heel wat mensen die bij voorkeur in Parijs en in Londen willen wonen. Niettegenstaande mijn 45-jarige enthousiaste propaganda voor het Noorden van Canada zou ik dezelfde fout kunnen maken. Ik zou de mogelijkheden evenzeer kunnen onderschatten als die oude geschiedkundigen; en aan de andere kant, de anti-pionierstemming van deze tijden zou mij ook voor spot kunnen zetten.

Maar laat ik het dan op deze manier stellen: Ik ben er van overtuigd, op grond van alle aanwijzigingen, dat Canada industrieel even machtig zou kunnen zijn als de Verenigde Staten en minstens evenveel mensen zou kunnen onderhouden als de Verenigde Staten. Alles hangt af van het standpunt dat Canada in zal nemen ten opzichte van het Noorden. Want ongelimiteerde mogelijkheden liggen te wachten bij hun eigen achterdeur. Ze hoeven alleen maar van gedachten te veranderen om de mogelijkheden te kunnen benutten.

NIEUW-VADERLANDSE GESCHIEDENIS

Het trieste lot der Franse immigranten in Acadia

"You are to be removed from this country"

JOHN VRIESINGA

Het ging niet goed met de Franse plannen op het vasteland van Noord-Amerika. Ze waren groots en ondernemend genoeg, maar Nieuw-Frankrijk bleek niet de innerlijke kracht te bezitten om ze uit te voeren. De eerste stap was het aanleggen van een gordel van forten rondom de Engelse kolonies onder leiding van de La Salle, dwars door het continent vanaf de mond van de St. Lawrence tot aan de Golf van Mexico. De tweede stap was het aanleggen van een gordel van forten tot diep in de prairies van het Westen onder leiding van La Verendrye. Tot zover ging alles goed, maar toen keerde het getij. Het begon met het trieste lot van de bewoners van de Franse provincie Acadia (Nova Scotia en New Brunswick), het eindigde met de val van Quebec.

LOUISBOURG, HALIFAX, BEAUSEJOUR

De Fransen hadden een sterk fort gebouwd aan de mond van de St. Lawrence op Kaap Breton. Dat was Fort Louisbourg. Dat fort lag eigenlijk op Engels grondgebied, want toen de Engelse vloot in 1789 de St. Lawrence was opgevaren om Quebec te veroveren, een poging die mislukte, was de hele provincie Acadia in Engelse handen gevallen. Maar de Engelsen lieten er zich weinig aan gelegen liggen en staken geen hand uit om de Fransen het bouwen van dat fort te verhinderen. Toen de Engelsen de Franse plannen begonnen te doorzien, maakten zij echter korte metten met Fort Louisbourg. In een overweldigende aanval overmeesterden zij het fort...... om het zich bij het sluiten van het vredesverdrag weer te zien ontglippen. Nieuw-Frankrijk kreeg Fort Louisbourg in rechtmatig bezit. Dat gebeurde in 1748.

Natuurlijk konden de Engelsen het hierbij niet laten. Er waren voor hen te grote belangen mee gemoeid. Feitelijk stond het bezit van een heel werelddeel op het spel, al wist niemand toen nog hoe groot dat werelddeel was en van hoeveel waarde.

Het Engelse antwoord op Fort Louisbourg was de stichting van een nieuw fort, slechts weinig Zuidelijker dan Fort Louisbourg. In 1749 stichtten zij Fort Halifax op de kust van Nova Scotia. Fort Halifax is in de loop van de tijd uitgegroeid tot een van de belangrijkste havens ter wereld, dank zij zijn buitengewoon gunstige ligging.

Ook in die tijd bleek 't fort van onschatbare waarde te zijn voor de Engelsen, in de uitvoering van hun plannen om eindelijk aandacht te besteden aan Acadia.

Acadia, dat de huidige provincies Nova Scotia en New Brunswick omvat, was nog steeds bevolkt door Franse immigranten, ofschoon Frankrijk in feite niets meer te zeggen had over dit gebied. De Fransen hadden het immers zonder slag of stoot aan de Engelsen overgegeven.

Maar de Fransen wisten vanuit Quebec hun landgenoten in Acadia tot trouw aan Frankrijk en lijdelijk verzet tegen de Engelsen te bewegen. Dit stond de Engelsen natuurlijk maar zeer matig aan. Zij hadden zich gevestigd in het kustgebied van Acadia, maar elk ogenblik kon Quebec de opstand onder de Franse immigranten in het binnenland uitroepen. En tesamen met Fransgezinde Indianen zouden die gemakkelijk het Engelse Fort kunnen overmeesteren en geheel Acadia weer onder de Franse kroon brengen.

EEN BOODSCHAP ALS EEN DOODVONNIS

Om aan die dreiging in hun rug een einde te maken trokken de Engelsen in 1755 eerst op tegen het Fort Beausejour, dat op de landengte tussen Nova Scotia en New Brunswick lag, en dat door de Fransen in allerijl was versterkt. Het kostte de Engelsen weinig moeite Fort Beausejour te veroveren. Daarmee lag geheel Acadia weer voor hen open.

Onopvallend en met zo weinig mogelijk vertoon werden er nu steeds meer Engelse troepen naar Acadia gebracht en toen in elke nederzetting van betekenis voldoende soldaten waren werden de bewoners van het land, de Franse immigranten, bijeen geroepen voor een vergadering. De vergaderingen werden gehouden in kerken. Toen al het landvolk plaats had genomen op de banken beklom een Engelse officier het spreekgestoelte en las een boodschap namens de Engelse regering voor. Een boodschap, die de Franse immigranten als een doodvonnis in de oren klonk.

„...... Uw landerijen en gebouwen, Uw vee en Uw voorraden van welke aard dan ook, worden verbeurd verklaard met al Uw andere bezittingen, uitgezonderd geld en huishoudelijke artikelen...... en U zelf zult uit deze provincie verwijderd worden......"

Alles wat deze immigranten in meer dan 'n mensenleeftijd hadden opgebouwd en bereikt, hun boerderijen, hun land, hun werktuigen...... het was alles weg, in een slag. Zij hadden alles verloren en zouden zelf weg gebracht worden van het land, dat ze bewerkt en ontgonnen hadden, zouden gevoerd worden naar een van de Engelse kolonies, waar ze, verspreid wonend tussen vreemde mensen, die een hun vreemde taal spraken, nog eens weer geheel overnieuw zouden moeten beginnen. Hun eigen boerderijen, die ze met veel moeite en zorg hadden gebouwd, hun schuren, alles, het zou gegeven worden aan vreemden, aan Engelsen, die er geen hand voor uitgestoken hadden en er geen cent voor betaalden.

Dat was het trieste lot van de Franse immigranten in Acadia. Successievelijk werden ze allen weggevoerd van hun huizen en bezittingen en met alleen het geld dat ze hadden en hun kleren en huishoudelijke artikelen werden ze gebracht naar een Engelse kolonie.

En dat was het einde van Nieuw-Frankrijks geschiedenis in Acadia.

Van heinde en ver

Uit Canada

Vier leden van de redactie van een studentenblad in Montreal zijn ontslagen, omdat zij sarcastische critiek geleverd hadden op het bezoek van Prinses Elizabeth en de hertog van Edinburg aan Canada. De redactie van dit blad durfde beweren, dat het bezoek o.m. ten doel had de Frans-Canadezen rijp te maken voor de dienstplicht.

In Sarnia, Ont., werd bekend gemaakt, dat onmiddellijk begonnen zal worden met de bouw van een fabriek, die 2 millioen dollar zal kosten en een productie-capaciteit zal hebben van 20.000.000 pond „Carbon black" een onmisbaar ingredient bij de vervaardiging van autobanden enz.

Het ziet er naar uit dat het jaar 1951 een record-jaar voor de buitenlandse handel voor Canada zal worden. Gedurende de eerste 9 maanden van dit jaar werden goederen uitgevoerd tot een waarde van $600.000.000.—.

Het jaar 1951 is voor Canada ook een record-jaar geweest waar het immigratie betreft. In de eerste 9 maanden van dit jaar kwamen plm. 130.000 immigranten Canada binnen. De regering had zich ten doel gesteld dit jaar 150.000 immigranten binnen te laten. In dezelfde periode van het vorig jaar boekte Canada slechts ruim 54.000 immigranten.

De verkiezingen in Ontario, gehouden op 22 Nov. j.l. brachten opnieuw Minister Frost, leider van de Progressive Conservative Partij op de presidents-zetel. De socialistische partij, die in het vorige parlement van Ontario 21 zetels had is practisch geheel verslagen: zij kreeg nu slechts 2 zetels. De partij van premier Frost behaalde 79 zetels en de Liberale partij 7 zetels.

Hevige stormen hebben op 27 Nov. j.l. Canada's kusten aan de Atlantische Oceaan geteisterd. Er werd schade veroorzaakt aan huizen en gebouwen door ontzaggelijke golven, terwijl vele schepen in moeilijkheden geraakten.

De leider van de Conservatieve Partij, George Drew, heeft ernstige critiek geleverd op het beleid van de (federale) Minister van Financien, Hon. Abbott. De belastingpolitiek van Minister Abbott bracht 600.000.000 dollar meer in het laatje dan op de begroting geschat was. De gemiddelde Canadees heeft in de tijd van een half jaar 43 dollar teveel aan belasting moeten betalen, aldus Mr. Drew.

London in Engeland krijgt de primeur van het gebruik van atoom-energie voor een vreedzaam doeleinde. Een groot kantoorgebouw zal er verwarmd worden met water, dat in een nabijgelegen atooom-proef-station verhit wordt doordat het dienst doet als koelwater.

London Ontario, had op 18 November een record sneeuwval. De sneeuw bedekte de straten en tuinen met een 16 inch dikke laag.

De minister van Defensie heeft bekend gemaakt, dat Canada, in het kader van zijn deelname aan de verdediging van Europa, een militair hoofdkwartier zal bouwen in de buurt van Soest in West Duitsland. Mogelijk bedoelt de Minister Soest in Nederland?

Uit Nederland

De werkzaamheden aan het nieuwe Amsterdam-Rijnkanaal lopen nu ten einde. Onlangs werd bekend gemaakt, dat deze nieuwe scheepvaartweg in Mei van het volgende jaar geopend zal worden. Deze nieuwe verbinding zal een belangrijke verbetering voor de Nederlandse scheepvaart betekenen. De opening zal met feestelijkheden in Amsterdam gepaard gaan.

De Nederlandse haringvissers hebben de laatste tijd goeie vangsten gedaan. Er werd gevist onder de Engelse kust en in enkele gevallen was de vangst zelfs zo groot, dat de vissers niet bij machte waren de vleet binnen te halen.

In de omgeving van Oldebroek, Doornspijk en Nunspeet Ermelo op de Veluwe zijn drie grote kazernes in aanbouw. Deze kazernes zullen in Februari van het volgende jaar gereed zijn en elk plm. 3000 soldaten kunnen legeren. De burgemeesters van de betrokken gemeenten hebben tegen de bouw geprotesteerd, omdat h.i. hierdoor de waarde van de Veluwe als vacantie-oord wordt verminderd.

De uitvoer van vee uit Nederland moest einde vorige maand tijdelijk worden stopgezet in verband met het heersen van mond- en klauwzeer onder de Nederlandse veestapel.

Een nieuwe minister in Nederland, Minister Albregts, heeft gewezen op de noodzakelijkheid Nederlands productie-capaciteit op te voeren en daarbij de Zondagsarbeid in het geding gebracht. De Christelijke werkgevers- en werknemers organisaties hebben zeer bewust en duidelijk positie gekozen tegenover het voorstel van de Minister en verklaard, dat haar opvatting alle niet noodzakelijke arbeid achterwege dient te blijven op Zondag.

Een fotograaf te Delft maakte bekend, dat hij een belangrijke uitvinding had gedaan. Hij zei, dat hij papier en andere stoffen absoluut waterdicht kon maken. Op dit verhaal en op zijn gezicht kocht hij een schrijfmachine, een in aanbouw zijnd huis meubelen enz. Maar toen niemand ooit een cent van hem los kon krijgen, werd de politie gewaarschuwd. De fotograaf zit nu in een „donkere kamer" achter de tralies.

In de pluimvee-bedrijven op de Veluwe is opnieuw „pseudo-vogelpest" uitgebroken. Het ziet er naar uit, dat de ziekte niet zo'n kwaadaardig verloop zal hebben als de vorige keer, maar niettemin moest al een vrij groot aantal kippen worden afgemaakt.

De Stichting voor de Landbouw is het niet eens met het prijsbeleid, dat Minister S. Mansholt ook in 1952 wil voeren. De Stichting is in tegenstelling met de Minister, van mening, dat de minimum prijs van melk 20 gulden per 100 kg. moet zijn. Latere berichten melden, dat de Stichting voor de Landbouw zijn zin heeft gekregen.

De sluizen van IJmuiden, die alle grote scheepvaart tussen Amsterdam en de wereldhavens verwerken, zijn nu uitgerust met Radar, waardoor het mogelijk wordt de schepen ook bij slecht weer en mist de pieren binnen te loodsen. De installatie kostte de gemeente Amsterdam f 310.000.—. Prins Bernhard verrichtte de ingebruikstelling.

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard is in Nederland teruggekeerd van een reis naar Amerika, waar hij o.a. President Truman heeft ontmoet en verscheidene marine-installaties heeft bezichtigd.

Een zandzuiger, die vlak voor de kust van Den Helder aan het werk was, haalde een historische collectie oorlogstuig op. Uit het opgezogen zand kwamen te voorschijn eeuwenoude kanonskogels en ook granaatscherven uit de laatste wereldoorlog.

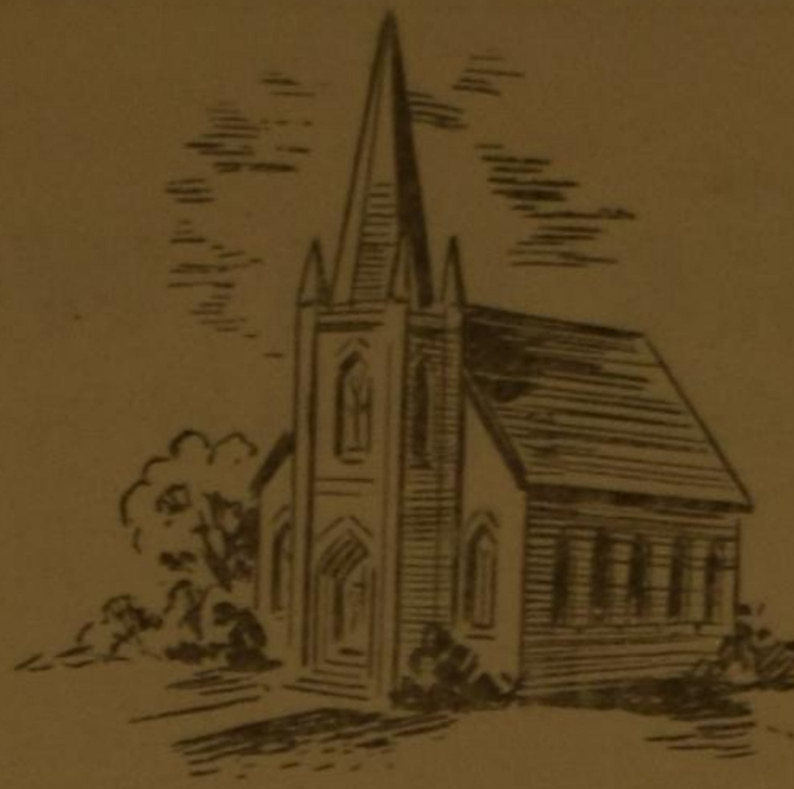
De Nederlandse Regering heeft bekend gemaakt volledig op de hoogte te zijn van Tsjechische spionnage in Nederland. Enkele Tsechen, die op schijnbaar legale wijze het land binnenkwamen, zonden regelmatig berichten naar hun opdrachtgevers in Praag en maakten daarbij gebruik van zeer geraffineerde middelen. De regering is op de hoogte van de inhoud van alle verzonden berichten.

Ingaande 1 Januari a.s. zullen de electriciteits-tarieven in Nederland met maar liefst 25% verhoogd worden, met dien verstande echter dat de eerste 240 kilowatt-uren geleverd zullen worden tegen het oude tarief. Voor het gebruik van stroom door de kleine industrie moet nog een speciale regeling worden getroffen.

De verhoging van de tarieven is noodzakelijk, omdat de installaties der electriciteitscentrales langzamerhand vernieuwd en uitgebreid moet worden.

Paul de Koekkoek:

Van het **Kerkelijk** erf

Nogmaals: NIET ZELFSTANDIG INSTITUEREN!

Dit opschrift past ook hier, evenals boven ons artikel van 1 November, waarin we in herinnering brachten dat de Synode 1950 van de Christelijk Gereformeerde Kerken, emigrerende leden adviseerde zich niet zelfstandig te instituteren. Ook wilde zij geen uitbreiding van correspondentie met hen die dit wel zouden doen. De predikanten Zuiderveld van Grand Rapids, Mich., en (later) Tamminga van Chatham, Ont., deden dat wel, zij het dan ook in „Oud Chr. Geref. Kerken." Naar afspraak komen we op deze zaak terug. We werden verhinderd dat eerder te doen.

Ondertussen ontvingen we van Ds. J. Tamminga van Chatham een schrijven waarin hij mededeelt, dat Deputaten van de Chr. Geref. Kerken in Nederland het niet meer eens zijn met bovengenoemd advies hunner Synode. In **„De Wekker"** Chr. Geref., van 20 April 1951, hebben zij onderstaande stukken gepubliceerd:

BERICHT

Naar aanleiding van de correspondentie, gevoerd met de Old Christian Reformed Churches in de U.S.A. en Canada, en op grond van ingewonnen inlichtingen, hebben Deputaten voor eenheid onder Geref. belijders en correspondentie met buitenlandse kerken geconstateerd, dat de kerken waarmede de Old Christian Reformed Church van Grand Rapids in kerkelijk verband leeft, op dezelfde grondslag staan als de Chr. Geref. Kerken in Nederland, gelijk zij ook voor het overgrote deel bestaan uit geëmigreerde leden der Nederlandse Chr. Geref. Kerken.

Deputaten zijn van overtuiging, dat, mede met het oog op het kerkelijke leven van verdere emigranten, een onmiddellijke regeling van de verhouding met deze kerken gewenst is.

Zij hebben daarom besloten, D.V. aan de Generale Synode van 1953 te adviseren, deze kerken, nl. die van Artesia en Hamilton, in de correspondentie te betrekken.

In afwachting van de beslissing der Synode zullen Deputaten de correspondentie met deze kerken opnemen en van dit besluit mededeling doen aan Deputaten inzake Emigratie en in het kerkelijk orgaan „De Wekker."

Namens Deputaten voornoemd,
Prof. L. H. v. d. Meide, voorz.
Ds. J. C. Maris, secr.

EMIGRATIE

Aan toekomstige emigranten en kerkeraden.

In verband met het feit, dat de correspondentie met de zusterkerken van de Old Christian Reformed Church te Grand Rapids, nl. die te Artesia (Cal. U.S.A) en te Hamilton (Ont. Canada) door Deputaten voor correspondentie met buitenlandse kerken, in afwachting van de Generale Synode 1953, thans voorlopig is geregeld, willen Deputaten inzake emigratie:

a. er bij toekomstige emigranten op aandringen zich, indien enigszins mogelijk, in of in de onmiddellijke nabijheid van bovengenoemde plaatsen te vestigen;
b. hun adviseren, dat zij, indien zij hierin mochten slagen, hun attestatie bij een van deze kerken in te dienen;
c. er tegen te waarschuwen om zich afzijdig te houden van alle kerkelijk leven, indien zij zich elders zouden vestigen;
In dat geval dienen de immigranten contact met elkander te zoeken of inwoning te vragen bij die kerk, die het meest met de Geref. Belijdenis overeenkomt;
d. de kerkeraden bij herhaling opwekken de toekomstige adressen van vertrekkende leden onzer kerken aan deputaten te melden, opdat deze ze weer naar Canada kunnen doorgeven.

Deputaten inzake Emigratie,
Ds. P. J. de Bruin, voorz.
Ds. H. W. Eerland, secr.
Veldhorststraat 46, Lisse
Ds. W. F. Laman
Ds. J. Tamminga.

Natuurlijk zijn we Ds. Tamminga dankbaar voor het toezenden van deze pertinente stukken. We hadden er alsnog geen kennis van, anders hadden we er eerder over geschreven, want ons volk moet weten hoe de zaken staan. We verstaan nu ook dat, waar van het begin der nieuwe immigratie Christ. Gereformeerden zich zonder enig blijkbaar voorbehoud bij ons voegen en zich thuis gevoelden onder ons, men juist in de laatste tijd meer schuchter is. Men heeft vanuit Nederland gehoord: Zelfstandig instituteren! of wat daartoe leiden kan.

Uit bovengegeven stukken toch blijkt, dat waar hun Synode in 1950 zeide: Niet zelfstandig instituteren in Amerika en Canada, deze deputaten feitelijk zeggen van wel; dat die Synode zeide: geen uitbreiding van correspondentie met andere kerken die zich bij de kerk van Grand Rapids (Old Chr. Ref. - P.D.K.) gevoegd hebben, maar haar deputaten zeggen van wel; dat de Synode adviseert: „aansluiten bij een Gereformeerde kerk, maar de deputaten zeggen: „inwonen met een Geref. kerk als er geen Christelijk Gereformeerde is; dat de Synode zegt: Iemand die de Chr. Geref. Kerk wil overplanten in Amerika (ook Canada is er mee bedoeld - P.D.K.) spreekt daarmede uit dat Christus dusverre Zijn kerk daar niet gehad heeft en die er nu pas komt met de komst van de Chr. Geref. emigrant, maar deputaten zeggen feitelijk: Wij kunnen in die kerk niet wezen.

Het heeft ons verwonderd en bedroefd dat bovengenoemde deputaten nu dit standpunt hebben ingenomen. Wij die nu al enige jaren met Chr. Gereformeerde immigranten in Canada hebben samengewoond als Christian Reformed Church, en genoten hebben van het goede van dat kerkelijk samenwonen in gemeenten en kerkeraden, juist wij kunnen het aanvoelen dat het werk van bovengenoemde deputaten de verkeerde kant uitgaat, en tot smart en schade moet zijn van de zo snel en schoon groeiende gemeenschap onzer immigrantengemeenten. Het gaat ons als Ds. Heerema (Chr. Geref., Nederland) die volgens een in de (Amerikaanse) Wachter verschenen brief, over deze zaak zich uitlaat o.a. als volgt:

„Ik meen in gemoede, dat we zo op de verkeerde weg zijn. Wij hebben als Christelijk Gereformeerde Kerken in Nederland reeds een bepaalde vorm van correspondentie in Amerika en Canada met de Chr. Ref. Church. Het zou mij hartelijk verblijden als Ds. Tamminga in Canada weer Chr. Geref. predikant werd. Onze deputaten en kerken zullen zich hier ernstig hebben te bezinnen. Confessionele eenheid zij meer dan een leuze!"

Wat ons aangaat, we hopen dat onze Chr. Geref. broeders die naar Canada komen zich meer door hunne Synode dan door betrokken deputaten laten raden.

We hadden trouwens van deze „Deputaten voor eenheid onder Gereformeerde belijders...." meer actie tot eenheid van Gereformeerden in Canada verwacht dan zij nu geven. Hun advies leidt eerder tot onenigheid en tot verbrokkeling, en waarom?

Gronden voor hun advies worden de emigranten, die nu wel in een puzzle moeten wezen, niet gegeven,en dat mag hen wel verwonderen, daar zij wel zullen weten dat er in (nu) hunne Chr. Reformed Church sedert Synode 1950 geen verandering gekomen is.

Zullen vooral gevestigde Chr. Geref. immigranten niet gaan vragen waarom deputaten trachten te voorkomen dat ook andere Chr. Gereformeerden een proeve krijgen van het als broeders samenwonen in de Christian Reformed Church? zal ieder nuchter persoon niet vragen: Moet weer afgebroken worden wat ten koste van, en vanwege, tienduizenden mijlen reizens, en geestelijke verzorging van tientallen van predikanten, tot stand gebracht is? En moeten kerkeraden, zowel als gemeenten, bijna overal geconstitueerd uit Gereformeerden, Christelijk Gereformeerden en Orthodox Hervormden nu weer uiteen gaan of bij elkander vandaan gehouden worden? Mag wat in Canada zo spontaan en blijmoedig geschiedde geen inspiratie voor Nederland zijn om door te zetten wat men daar en in Belgie in de weg van eenheid onder Gereformeerden tegenwoordig zoekt te bereiken? Of moet Canada de Nederlandse versplintering ingedragen worden, om dan met terugwerkende kracht weer Nederland zo te be-invloeden?

Zal men de nog vele kleine groepen weer gaan verzwakken en allerlei Gereformeerde actie naar binnen en naar buiten verzwakken of onmogelijk maken? Zullen we de formules en formulaties gebruiken om uiteen te gaan in paats van de eenheid des Christelijken geloofs te handhaven en te bevorderen tegenover modernisme en allerlei ongeloof?

Ons dunkt van niet. We menen dat het meer tot stichting van de kerk van Christus dient dat, ja ook leiders van verschillende kerken die leven uit de beginselen der Reformatie, hun emigrerend volk niet tot versplintering oproepen, maar met hen een plaats innemen in de Christian Reformed Church in Canada. Meen ik dat laatste werkelijk? Ook van predikanten? Ja, ik van ganser harte! Doch hierover later, D.V.

Olie en water
BRACHTEN WELVAART IN CALGARY

De „cow town" van het verleden

Calgary in Zuid Alberta is een jonge stad, die, evenals de meeste steden in het Westen, een fabelachtige groei-periode achter de rug heeft. Zij dankt haar welvaart enerzijds aan het groot-veebedrijf, dat een hoge vlucht nam de laatste jaren van de vorige en de eerste jaren van deze eeuw, en anderzijds aan de olie-rijkdom van de bodem van Alberta. Calgary ligt in het centrum van de Canadese olie-industrie en op grond van dit feit mag verwacht worden, dat de stad nog lang niet aan het einde van haar mogelijkheden is. De grond rondom Calgary is zeer vruchtbaar. Ofschoon de landbouw er steeds te kampen had met droogte, wordt er nu veel en goed graan verbouwd, dank zij de uitvoering van gigantische bevloei-ingen die niet minder dan 3 millioen acres omvatten, terwijl ook het melkveebedrijf er goed vertegenwoordigd is.

DE "MOUNTIES" LEGDEN DE GRONDSLAG

Calgary werd geboren in 1875. Haar geboorte is omweven met de romantiek van het Westen uit die dagen. Of liever met wat schrijvers als Karl May e.a. tot romantiek gemaakt hebben, maar wat in feite meestal harde en dikwijls wrede werkelijkheid was.

Het ging zo met de geboorte van Calgary: de blanken, waarin vele Europese nationaliteiten begrepen waren, trokken de prairies van het Westen op, die tot dan toe de jachtvelden der Indianen vormden, om zich een nieuw bestaan te veroveren. Daarom was het voor hen zaak zoveel mogelijk vrede te houden met de Indianen. Maar onder hen bevonden zich ook mensen, zoals men ze overal aantreft waar mensen zijn, die er in de eerste plaats en koste wat het kost op uit waren hun geldzucht te bevredigen. Zij deden voordelige zaken in sterke drank, die zij zowel aan de Indianen als aan de blanken verkochten.

De Indianen kenden geen sterke drank. Zij noemden het „vuurwater". En ofschoon ze de ondermijnende invloed ervan bij overmatig gebruik wisten, gaven velen zich er aan over. Met het gevolg, dat het een ware heksenketel werd. Het vuurwater verhitte de gemoederen, bracht ellende en ontevredenheid en veroorzaakte bloedige misdaad.

Nu was het de taak van de Royal Canadian Mounted Police om de orde te handhaven in die heksenketel. Dat was natuurlijk lang geen kinderspel en dit politiecorps, dat in de volksmond de „Mounties" genoemd wordt, is wereldberoemd geworden in het zich kwijten van deze taak.

Rond 1875 was het lang niet rustig in Zuid Alberta. Telkens weer vlamden haat en nijd op in bloedige botsingen. Daarom besloten de Mounties een nieuw fort te stichten, en wel op de samenvloei-ing van de Bow en Swift Rivers. Dit fort, dat genoemd werd naar zijn eerste commandant Fort Brisbois, was niet meer dan enkele blokhutten en tenten, omringd door een houten wal. Van hieruit handhaafde de bereden politie de orde en strafte ze de misdadigers.

Toen de beroemde kolonel J. F. Macleod het commando van het fort overnam veranderde ook de naam. Het werd genoemd naar het landgoed van de familie Macleod in Schotland, Fort Calgary. Calgary is een Keltisch woord, dat ongeveer betekent: helder stromend water. Deze naam was uitstekend van toepassing op het fort omdat het gelegen was aan de oevers van twee heldere, stromende rivieren.

Toen het fort er eenmaal was duurde het niet lang of de handelaars van de Hudson Bay Company vestigden zich er rondom, er kwam een zendingspost en dit alles noodzaakte de handelaars in sterke drank naar een beter „jachtterrein" om te zien en hun biezen te pakken.

Kolonel Macleod sloot verdragen met de omringende Indianen-stammen, gaf hun geld en buffels, leerde hun farmen en onder zijn leiding ontwikkelde er zich weldra een vreedzaam en voorspoedig leven op de onbegrensde prairies.

Toen in 1883 de eerste trein van de Canadian Pacific Railways in Calgary aankwam was de toekomst van de nederzetting verzekerd. De spoorwegverbinding opende de weg voor vlees- en graan-transporten naar markten in het Oosten en Westen van het land. Calgary had mogelijkheden te bieden aan pioniers en deze lieten dan ook niet lang op zich wachten.

Het grootveebedrijf (ranching) met enorme kudden buffels en de ook al zo verromantiseerde cowboys, nam een hoge vlucht. Calgary werr in die dagen de „koeienstad" genoemd. En uit die dagen stammen nog de in Calgary beroemde en jaarlijks terugkerende ruiterfeesten, de Stampede week.

In 1890 kwam Mr. Patrick Burns uit Ontario naar Calgary. Hij begon een slachthuis dat nu uitgegroeid is tot een van Canada's grootste vleesindustrie-en. In 1912 omvatte dit „slachthuis" al zes grote ranches en een zich steeds uitbreidende reus-

achtige vleesfabriek. Op dit ogenblik heeft de firma Burns vier grote fabrieken in Canada, die hun producten door het gehele land aan de man brengen. Natuurlijk zouden er meer van deze „paddestoel-carrieres" te noemen zijn uit Calgary's historie. Zij zijn even zovele voorbeelden van de voorspoed en welvaart waarmee de stad begunstigd werd en die haar in weinige jaren tijds deden uitgroeien tot een stad van respectabele omvang.

Allerlei werd gedaan om die welvaart nog op te voeren. In 1893, het jaar waarin Calgary „stadsrechten" kreeg, dachten velen dat de grens van de mogelijkheden bereikt was. Het land in Zuid Alberta was veelal te droog om een bloeiende landbouw mogelijqk te maken. Maar irrigatie, d.w.z. bevloei-ing van het land, veranderde de duizenden en duizenden acres in vruchtbaar land.

TOEN KWAM DE OLIE

En toen kwam de olie. In 1913 werd in de Turner-vallei, 45 mijl ten Zuiden van Calgary, olie gevonden in de bodem. Bron na bron werd aangeboord, de stad voer er wel bij en breidde zich bijna zienderogen uit.

Uit deze periode van Calgary's geschiedenis springt de naam van Viscount R. B. Bennett naar voren. Mr. Bennett was een Calgarian-Advocaat en gemachtigde van de Imperial Oil Company of Canada. Met een andere olie-magnaat vormde deze Mr. Bennett de Royalite Oil Company, die spoedig de grootste en belangrijkste olie-maatschappij in de Turner-vallei werd.

Calgary is erg trots op deze Mr. Bennett, omdat hij in 1930 geroepen werd het hoogste ambt in het land te bekleden: Mr. Bennett werd minister-president van Canada.

Olie, aardgas en electriciteit, in grote hoeveelheden en tegen lage tarieven beschikbaar maakten Calgary aantrekkelijk voor de vestiging van industrie-en en zo werden de pessimisten van 1893 beschaamd, want er scheen nog lang geen einde gekomen te zijn aan de mogelijkheden van Calgary. Na de tweede wereldoorlog scheen het echter op een einde te lopen met de olie-winning in de Turner-vallei. De bronnen droogden schijnbaar op en de olie-maatschappijen verspreidden zich door de provincie op zoek naar nieuwe voorraden.

Dat bracht de olie-rijkdom van de Leduc- en Redwater-velden bij Edmonton aan het licht. Maar ongeveer terzelfder tijd, dat men in die velden begon te boren gaven ook de bronnen in de Turner-vallei weer volop.

Calgary ligt nu in het centrum van het olie-bedrijf in Alberta en noemt zich met trots: Canada's oliestad, omdat binnen haar grenzen zich de meeste olie-maatschappijen met haar kantoren hebben gevestigd. En deze naam is veelzeggend. Hoe veelzeggend begint men te beseffen als men hoort, dat de provincie Alberta, de Athabaska tar sands inbegrepen, een geschatte olie-reserve heeft van 250 bilioen barrels: 's werelds grootste tot nu toe bekende voorraad. Weliswaar zijn de Athabaska tar sands nog niet productief, maar ongetwijfeld zullen de olie-maatschappijen vroeger of later de olie aan het zand weten te onttrekken; de maatschappijen die zetelen in Calgary.

Er zetelen maar liefst 375 maatschappijen in Calgary die direct of indirect bij de oliewinning betrokken zijn.

GROOTSCHEEPSE IRRIGATIE

Zit er dus behoorlijk muziek in Calgary waar het industrie betreft, ook de landbouw rond die plaats mag er zijn. Het land in de wijde omgeving van de stad is zeer vruchtbaar, ofschoon deze vruchtbaarheid belemmerd werd door de droogte. In sommige jaren en soms enkele jaren achter elkaar valt er voldoende regenwater om goede oogsten te verbouwen. Veertig bushels tarwe per acre is dan helemaal geen zeldzaamheid. Maar daartegenover staan droge jaren, waarin men nauwelijks zijn zaad terug kreeg. Nu heeft deze omstandigheid nooit de mensen ervan weerhouden om een farm te beginnen in de omgeving van Calgary, en er werd dan ook naarstig gestreefd naar een oplossing van de kwestie der zich telkens herhalende droogte.

Er was slechts een oplossing voor het probleem van Zuid-Alberta's droogte en die oplossing was: irrigatie. De rivieren, die hun oorsprong vinden in de Rocky Mountains, droegen een overvloed van water. Het land liep langzaam glooiend naar het Oosten af en leende zich uitstekend voor bevloei-ing. Er moesten dammen gebouwd worden in de rivieren en een netwerk van kanalen en sloten gegraven worden om het water van de rivieren over het droge land te brengen. Drie millioen acres ten Zuidoosten van Calgary werden in een bevloeiingsplan opgenomen. Het hoofdkwartier van dit project zetelt in Calgary en thans zijn er al duizenden en duizenden acres droog land in vruchtbaar land herschapen.

Hier vindt men thans prachtige boerderijen en er wordt graan verbouwd in grote hoeveelheden en goede kwaliteit. En deze graanbouw heeft ook nieuwe welvaart aan de stad zelf gebracht in de vorm van grote graanverwerkende industrie-en. Calgary's graanmalerijen hebben samen een capaciteit van 8250 barrels per dag, terwijl de graansilo's in de stad 4.6000.000 bushels graan kunnen bevatten.

En naast de graanbouw vindt men er natuurlijk ook het normale melkvee-bedrijf, de schapen en varkensfokkerijen enz.

In ons vorig nummer hebben we al kunnen lezen , dat er in Calgary ook reeds een begin gemaakt is met de Hollandse immigratie. Er is een Chr. Ref. Church in het leven geroepen en wij twijfelen niet of deze jonge gemeenschap zal, gezien de mogelijkheden van de stad in industrieel en landbouw-opzicht, slagen en zich een waardige plaats weten te veroveren temidden van de gemeenschap van Calgary.

'52 komt om 't hoekje gluren,
U vergat toch niet uw nieuwjaarswens op te sturen?

Een goeie wens voor 't nieuwe jaar
Wordt gelezen door heel uw vriendenschaar.

ADVERTENTIES

DOELTREFFEND EN GOEDKOOP

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

BOX 234, CHATHAM, ONTARIO

De Heere verblijdde ons zeer met de geboorte van een welgeschapen dochter, die we

JOHANNA ENGELINA

noemden.

K. SIEBRING
A. SIEBRING—HUISMAN

VANCOUVER ISLAND, B.C., 30 October '51
Riverroad Chemainus

De Heere verblijdde ons met de geboorte van een welgeschapen dochter

JANTJE

H. BREIMER
R. BREIMER—BOUWERS

BROCKVILLE, Ont., 22 November 1951

Ook onze agenten, innen de abonnementen!

WAAR C-C GELEZEN WORDT, IS DE „VREEMD'LINGSCHAP" MAAR KORT

ABONNEMENTS-FORMULIER VOOR NEDERLANDSE LEZERS

Naam van persoon in Nederland

____

Adres ______________________________

Naam van persoon die abonnement opgeeft in Canada ______________________________

Adres ______________________________

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ont., en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie adres: P.O. Box 234, Chatham, Ont.

Naam ______________________________

Post-adres ______________________________

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

____

Adres Verandering

Nieuw Adres
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam. ....

____

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

Post-adres ______________________________

Tegenwoordig Adres